

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N278

20 de juny de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

La UE intervindrà l'Estat espanyol i imposarà més retallades socials

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-3

El nou rescat, que s'espera per l'estiu, superarà els 250.000 milions, una xifra que equival al deute bancari espanyol a bancs alemanys, francesos i britànics

JOSE COLÓN

Els miners s'organitzen i lluiten contra les polítiques del PP

RODA EL MÓN · PÀGINES 16 i 17

Enfrontaments entre miners i efectius antidisturbis de la Guàrdia Civil al municipi de Cíñera (Lleó) el dimarts 19 de juny

La Generalitat vol silenciar la veu de ràdio Contrabanda

Israel estén la política de murs fins el Líban

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

El casal El Forn inaugura nou local a Girona

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

estirant del fil

ESTAT ESPANYOL · L'ESTAT SERÀ 'PLENAMENT RESPONSABLE DE L'AJUDA FINANÇERA'

Cop de mercat a la vista

El control remot de l'economia espanyola s'aguditzarà abans de l'estiu per socialitzar els deutes de la banca espanyola vinculats al tsunami immobiliari

David Fernández

redaccio@setmanaridirecta.info

“No hi haurà rescat de la banca”, afirmava Mariano Rajoy el 29 de maig de 2012. El 9 de juny, el BCE va anunciar un rescat del sistema bancari espanyol de fins a 100.000 milions d'euros: el 10% del PIB. La vigília, l'FMI va filtrar que la banca espanyola necessitava un mínim de 40.000 milions, que estava en recessió tècnica i que l'atur es dispararia fins el 26%.

“No hi haurà cap tipus de condicions”, anunciava el ministre d'Economia i exresponsable de Lehman Brothers a l'Estat espanyol, Luís de Guindos. El mateix dia, gairebé en paral·lel, l'Eurogrup el va desmentir categòricament en un comunicat explícit: “L'Eurogrup valora que Espanya ja hagi implementat mesures significatives per a l'ajustament fiscal, per a la reforma laboral i per enfortir el capital dels bancs espanyols. L'Eurogrup està convençut que Espanya complirà els seus compromisos sobre el dèficit excessiu i amb les reformes estructurals”. “El progrés en aquestes àrees serà vigilat molt de prop i revisat regularment en paral·lel a l'assistència financera”, cloïa el comunicat.

Es tracta, un cop més, de la imposició del programa polític dels mercats per pagar deutes aliens

Per si quedava algun dubte per esvaïr, el president de la Comissió Europea, Duraó Barroso, va ser clarificador: el memoràndum, el signarà l'Estat espanyol, que “serà plenament responsable de l'assistència financera”, tal com recull el principi d'acord signat el 9 de juny. El què, doncs, ja està decidit. Només falta saber el com: Rajoy voldria que el rescat fos per la via de la recapitalització directa sobre els bancs, però, aquesta setmana, la UE ha advertit que la fórmula és impossible i que haurà de passar per l'Estat via FROB. L'opció que es triï queda dependent de la cimera del G20 -on Rajoy sí que ha reconegut que el rescat és “tremendament nociu” pel deute

Mariano Rajoy va viatgar a Polònia a veure el partit de fútbol de la selecció espanyola l'endemà del rescat bancari

espanyol-, de la Cimera Europea del 29 de juny i de l'activació del Mecanisme Europeu d'Estabilitat (MDE) el mes de juliol.

El cop d'estat financer continua

La intervenció *de facto* de l'economia -consumada amb el cop d'estat financer del 10 de maig de 2010, quan Rodríguez Zapatero va anunciar les pitjors retallades antisocials des de la fi de la dictadura- ja opera a plena llum. Prossegueix després dels rescats d'Irlanda (85.000 milions), Grècia (230.000 milions) i Portugal (78.000 milions) i del nomenament tecnocràtic del govern italià. Es va condensar en la reforma de la sempre irreformable Constitució Espanyola de l'agost passat: aquella que va elevar a norma suprema la contenció del dèficit. De fet, ara només assistim a la crema d'una nova etapa.

Fonts internes de la Comissió Europea ja adverteixen que, si no es modifiquen els condicionants actuals, l'economia espanyola -no només el sistema bancari- podria ser intervinguda abans de l'estiu. El portaveu d'Afers Econòmics de la Comissió Europea ha assenyalat que, “si es manté el pols de les reformes”, potser no caldrà una segona intervenció.

Segons ING, ni els resultats electorals a Grècia ni el rescat de 100.000 milions anunciat pel BCE

allunyen la possibilitat d'un segon rescat, en aquest cas, sobre tota l'economia i no només sobre el sistema financer. Les analistes de l'entitat vaticinen un “programa d'ajuda de tres anys de prop de 250.000 milions, que s'afegirien als 100.000 milions ja compromesos” amb els bancs espanyols. Aquest volum, segons el mateix estudi, no el podria assumir pas l'EFSF, el fons de rescat temporal de l'Eurozona, que compta amb un disponible real creditici de 251.000 milions.

William Buitier, economista de Citigroup, apunta en la mateixa direcció i hi incorpora Itàlia: tots dos hauran de recórrer a demanar ajut a la UE o l'FMI. El Royal Bank of Scotland pensa igual: el rescat parcial no solucionarà res i augmenta les possibilitats que l'Estat “es vegi

impulsat a demanar un pla de rescat sencer”. Les agències de qualificació Fitch i Moody's es van afegir al cor neoliberal i, la setmana passada, van tornar a rebaixar la qualitat del deute espanyol al nivell de *bons escombraria*.

Auditories ajornades i prima de risc dels núvols

Mentrestant, la prima de risc ja supera el 7% històric i ING estima que, si el rendiment dels bons a deu anys supera el 7,5%, el BCE haurà de tornar a comprar deute sobirà, com ja va fer l'any passat, tot i que fa catorze setmanes que no ho fa i Merkel s'hi resisteix.

Igualment, la segona auditoria sobre la banca espanyola, que s'havia de fer pública el juliol, s'ha ajornat fins al setembre. La prime-

> La por triomfa a Grècia

Ambedels 100% dels resultats escrutats, Nova Democràcia (29%) va guanyar les eleccions gregues, només dos punts per sobre de la coalició d'esquerra radical Syriza (27%), que va recollir sis-cents mil vots més que a les eleccions celebrades el mes de maig. Nova Democràcia conformarà, amb el PASOK (12%), un bloc d'ordre que obehirà el memoràndum de l'austeritat imposat per la UE, però amb una oposició consolidada i una inestabilitat permanent. Unanimitat mercantil, l'endemà, tota la premsa espanyola va emprar el mateix verb: respirar. Les portades de l'ABC i El País fins i tot recorren al mateix titular: “Grecia da un respiro a Europa”.

ra, que determinarà la quantia que necessita el sistema bancari espanyol, s'haurà de presentar el proper 21 de juny i estarà signada pels avaluadors Roland Berger i Oliver Wyman. La segona, la duran a terme Deloitte, PwC, KPMG i Ernst & Young.

I, mentrimentres, els homes de negre ja preparen les maletes. El full de ruta ja està marcat: els deures indicats per l'Eurogrup rauen, per començar, en la requisitòria permanent que Angela Merkel i la pròpia Comissió Europea reclamen a Madrid des de fa mesos: augment de l'IVA, més retallades al funcionari, jubilació i pensions (anticipant l'entrada en vigor dels 67 anys i reduir les percepcions), atac frontal a les prestacions per atur i reducció del dèficit autonòmic. La doctrina del xoc continua: generar escenaris per aconseguir, mitjançant mètodes excepcionals com la por, la seguretat, la crisi o l'austeritat, el que políticament és impossible d'aconseguir en condicions normals. Cop d'estat, de nou: la imposició, un cop més i amb l'aparença neutra de tecnicismes inevitable, del programa polític dels mercats per pagar deutes aliens. A l'engròs: el 30% del deute espanyol és deute dels bancs. Al detall: 250.000 milions, els que la banca espanyola deu a la banca alemanya, francesa i britànica pel cicle del totxo immobiliari.

> El 'corralito' que ja existeix

El recurs recent de parlar d'un hipotètic col·lapse de diner líquid a l'Estat espanyol menys obertament el *corralito* real en què viuen -o sobreviuen- milers de famílies des de fa cinc anys. Als Països Catalans, 2,7 milions de persones viuen sota escenaris de pobresa i exclusió, sense expectativa immediata i

amb dificultats constants. A Catalunya, segons les darreres dades disponibles, hi ha 300.000 famílies que no disposen de cap ingrés. I per *corralito*, en rang d'estafa, l'afer de les preferents, que se grega, almenys durant deu anys, els estalvis de 325.000 persones, majoritàriament gent gran, arreu de l'Estat espanyol.

> Rescat, *ketchup*, gols a l'Eurocopa i tecnocops d'estat. Estat d'excepció financer en la crònica d'un cop de mercat persistent dels taurons financers. El terme cop de mercat, encunyat durant la revolta contra el 'corralito' argentí, refereix el mecanisme pel qual els mercats col·loquen i deposen presidents. Dia sí, dia també. És un cop de mercat, doncs, el que ens tenalla, ens esprem i ens ofega; la vella lògica cleptocràtica de socialitzar pèrdues i privatitzar els guanys.

, estirant del fil

ESTAT ESPANYOL · SOBRE EL PROCÉS PERVERS QUE ENS HA PORTAT A LA CRISI I LA IDEA QUE EL 'RESCAT' NO CANVIARÀ LES COSES

La crisi econòmica: més desposseïció social per salvar el capital financer

Ivan Gordillo
Membre del seminari Taifa
Barcelona

Gol de Cesc! El president del govern i altres representants polítics ho celebren efusivament a la grada d'un estadi, a Polònia, enmig d'un partit de l'Eurocopa de futbol. Hores abans, s'havia anunciat el *rescat* de la banca espanyola, valorat en 100.000 milions d'euros, un episodi més de la lamentable gestió de la crisi per part de l'Estat espanyol i de la Unió Europea. Certament, la imatge és patètica. L'ajuda imposada per la UE per fer front a la situació de fallida de la banca pel despropòsit immobiliari i la creixent morositat suposarà un aprofundiment de les polítiques d'austeritat. Aquests ajustaments econòmics estan condemnant les classes populars, liquidant el patrimoni públic i desmantellant la minsa democràcia que podia oferir el parlamentarisme. No és una problemàtica tècnica, sinó una qüestió política. La prioritat són els bancs, abans que les persones. Els representants electes es troben còmodes amb el mandat de les elits financeres. El cop d'estat dels financers que es va iniciar el 2008 està més que consolidat.

Comença a fer-se difícil explicar alguna cosa nova sobre aquesta crisi. Tot el que s'ha dit i repetit des que va començar continua sent vigent avui dia, més enllà de les peculiaritats dels nous episodis. El mal diagnòstic inicial i la voluntat de salvar el capital financer estan darrere les erràtiques polítiques econòmiques. Continuem al mateix lloc on érem al començament de la crisi. La crisi és un fenomen recurrent i inherent en el capitalisme, fins i tot necessari per al seu funcionament. Les característiques de la crisi capitalista actual són conseqüència del model anomenat neoliberal, on la producció i les finances s'han desenvolupat regides per aquest patró, precisament, per superar crisis anteriors. Les deslocalitzacions, la fragmentació de la producció, la precarització laboral i les privatitzacions són característiques d'aquest model, juntament amb la importància que ha pres el sector financer en l'organització econòmica, sobretot des de la caiguda de l'economia productiva.

Aquesta crisi es va desencadenar amb l'explosió de la bombolla immobiliària i financera, que es va gestar a base de donar crèdits sobre

RAMON FORNELL

RAMON FORNELL

Dos instants del judici popular a Bankia que es va fer el dissabte 16 de juny a Barcelona

els quals es va aixecar el fals creixement dels anys anteriors a la crisi. Sense aquests crèdits, les famílies no podien consumir ni accedir a l'habitatge per culpa d'uns salaris llargament estancats i baixos i uns preus en augment. Les empreses obtenien beneficis importants, però la ineficiència dels empresaris i la facilitat d'accés al crèdit els permetia mantenir-se en una posició poc competitiva. Aquesta barra lliure de crèdit havia de venir d'algun lloc, ja que l'economia espanyola es caracteritzava per un dèficit exterior important. El sistema financer es va endeutar fortament amb els mercats internacionals per finançar la bombolla immobiliària. La pertinença a l'euro donava una falsa estabilitat a les economies perifèriques. Un dels problemes és, doncs, l'elevat endeutament de l'economia, especialment privat, sobretot de les empreses i del sector financer.

El col·lapse, però, té més relació amb la producció. El sistema productiu havia arribat a límits insuperables de sobreproducció i sobrecapacitat, el sector immobiliari o de l'automòbil en són paradigmàtics. Aquests excessos portaven a un nou camí d'endeutament per tancar les inversions fallides, és a dir, la producció que no es venia perquè les famílies i les empreses no podien assumir més préstecs. La caiguda dels beneficis es convertia en l'altre gran problema.

Un tercer element important ha estat l'arquitectura institucional de la UE, construïda per afavorir el capital. Per una banda, permetia que les economies centrals reciclessin els seus superàvits invertint a la perifèria europea i, per l'altra, permetia que el capital de la perifèria gaudís d'una moneda forta. Tot plegat, cal amansir-ho amb la incompetència de la classe política i les elits

econòmiques, protagonistes d'innombrables casos de corrupció que en cap cas acaben amb una resposta ferma per part de la justícia.

Aquest és el diagnòstic real de la crisi. I tota acció que no es destini a atacar aquests problemes d'arrel està destinada a fracassar a l'hora de trobar una sortida a la crisi més enllà d'afavorir el capital i obrir nous espais d'inversió a través de la desposseïció del que és públic i l'atac a les classes populars. El que s'anomena *rescat* de la banca espanyola –o "línia de crèdit", com defineix de manera eufemística el govern– no és més que la imposició a l'Estat espanyol d'avaluar el que els bancs mai no podran tornar als bancs europeus. La intervenció de la UE a través del "préstec" dels 100.000 milions d'euros té com a primera condició el compromís de l'Estat de respondre en cas d'impossibilitat de retorn dels bancs

espanyols, quelcom més que probable, ja que, deixant diners a entitats en fallida, no s'aconsegueix generar el que necessiten, sinó aplaçar el problema per més endavant. Tot plegat és una maniobra per garantir que la banca europea acabarà cobrant. Els bancs espanyols deuen, només a bancs alemanys, francesos i britànics, més de 250.000 milions d'euros. La maniobra no s'entendria sense la reforma duta a terme el mes d'agost passat, acordada per PP i PSOE, on es prioritza constitucionalment el pagament del deute públic abans que cap altra partida. La segona condició, derivada de l'anterior, és un duríssim contracte d'austeritat que, molt probablement, començarà per un augment de l'IVA que pot arribar al 21%, més flexibilització del mercat laboral i reducció salarial i l'acomiadament de funcionàries.

Actualment, el que s'està intentant, salvant el capital financer, és fer front a dues contradiccions centrals. Per una banda, el que s'anomena plètores de capital, és a dir, grans volums de capital atresorat que busca destins on invertir però que, en l'actual context de fallida productiva, no troba llocs on poder obtenir rendibilitats favorables. I per altra banda, l'eterna contradicció capital-treball. La caiguda dels beneficis empeny els capitalistes a reduir els salaris per poder gaudir d'un tros més gros del pastís. El govern hi ajuda amb les corresponents reformes laborals. Un cop fet això, però, la minva de la renda salarial fa reduir la demanda i dificulta la venda de mercaderies per part de les empreses.

El que s'anomena *rescat* és un instrument que, a curt termini, té efectes en la distribució del deute, que passa de privat a públic. A més, a llarg termini, suposa una recomposició del poder del capital sobre el treball a través de la desposseïció de drets i d'ajustaments estructurals disciplinadors de la força de treball.

La crisi que viuen les economies centrals posa de manifest la incapacitat del capitalisme de garantir unes condicions de vida dignes a les classes populars i la seva incompatibilitat amb un règim més o menys democràtic. No hi ha una manca de recursos ni de capacitats, sinó una gestió desigual de la riquesa produïda. La dinàmica d'acumulació del capital basada en la persecució del benefici privat està a la base del sistema i això és el que es pretén rescatar.

impressions

Josep Cabayol Virallonga · Periodista i president de SICOM, Solidaritat i Comunicació
opinio@setmanaridirecta.info

Més enllà dels rescats

El 1972/3: es publica l'informe "Els límits del creixement". Les conclusions eren: si es mantenen les tendències de creixement de la població mundial, industrialització, contaminació ambiental, producció d'aliments i esgotament dels recursos, aquest planeta arribarà als límits del creixement en els propers 100 anys. L'informe fou encarregat pel Club de Roma a investigadors del MIT -Donella H. Meadows, Jorgen Randers i Dennis L. Meadows.

Si llegim l'informe amb ulls d'ara, deduirem que des de 1972 se sap que els límits planetaris es contraposen al creixement indefinit que precisa el capitalisme per "progressar".

Decidiren anar substituïnt el capitalisme de rostre humà pel liberalisme més dur

Fou poc després que David Rockefeller proposà la creació de la Comissió Trilateral -reunió del Club Bilderberg de 1972. I neix -Tokyo 1973/10- com un club on discutir què fer per administrar el sistema segons els seus interessos. Des d'aleshores, saben que els serà impossible mantenir els guanys procedents de les grans empreses i negocis internacionals perquè aniran faltant recursos per abastir l'augment de la demanda per causa de la demografia i el creixement.

El problema es podia afrontar des de dues posicions: mirar pel conjunt de la humanitat aplicant polítiques d'equilibri en benefici de tots els habitants -economia tenint en compte el planeta-; o fer-ho en benefici dels amos de l'economia, convertint el diner en objectiu i sacrificant la Terra.

Triaren el negoci. Decidiren anar substituïnt el capitalisme de rostre humà -socialdemocràcia/estat del benestar-, pel liberalisme més dur.

Arreu la recepta fou -és- la mateixa: privatitzar per encarar les crisis i pagar els deutes. Dues mentides que amaguen la veritat: convertir els béns comuns, les propietats públiques, en molt rendibles negocis cada cop en menys mans. Es tractava, es tracta, d'assegurar els màxims guanys, els possibles i els impossibles, no importa a costa de què ni de qui! I de potenciar i protegir els sistemes d'acumulació: primer les multinacionals, després la globalització, el capitalisme financer, l'especulació i la banca, l'eina a través de la qual s'esclavitzaven els diners de la ciutadania.

Nacions Unides, 2012/6/5: "Els canvis que ara s'observen en el sistema Terra no tenen precedents en la història de la humanitat. Tal i com s'ha accelerat la pressió dels éssers humans, ens hem acostat a uns quants llindars crítics mundials, regionals i locals, o els hem superat. Un cop creuats aquests llindars és probable que esdevinguin canvis bruscos i possiblement irreversibles en les funcions que sustenten la vida del planeta, canvis que portaran conseqüències

negatives pel benestar humà". I cita un grapat d'exemples: http://www.unep.org/geo/pdfs/GEO_5_SPM_Spanish.pdf

D'ahir a demà

S'han apropiat -il·legalment?- i gradual de les propietats públiques en nom de combatre les crisis. Crisis reals i crisis fictícies. Crisis que han empobrit la majoria i han enriquit els mercats, eufemisme d'oligarquia. S'han privatitzat recursos públics propietat de tothom imprescindibles per a la subsistència: energia del subsòl, aire de l'atmosfera, aigües, oceans, principis actius farmacèutics, selves i bos-

cos, el coneixement científic, l'evolució, l'habitatge, el software, la salut, l'educació.

I s'ha limitat el debat a pagar el deute per poder créixer -neoliberalisme dominant- o créixer per pagar el deute -socialdemocràcia foragitada. Al capdavant, però, dues cares de la moneda del capital.

Mai s'ha proposat debatre sobre els límits del creixement, sobre la salut i les reals capacitats del planeta, ni sobre què vol dir progrés i què hauria de voler dir.

Epíleg

No, no ens equivoquem, les mesures que adoptem -polítics, financers,

grups de pressió- no estan mal fetes ni mal executades, són les que necessiten l'1% que governa el món i que s'encarrega d'aplicar el 9% de població al seu servei. L'altre 90% som els subjectes de l'explotació, les víctimes. Busquen acumular tot el que puguin abans de col·lapsar. I així, quan arribi, ells tindran tots els diners i disposaran del poder i dels escassos recursos per fer-se un món a mida.

I nosaltres? Nosaltres tindrem la raó, però tan sols administrarem la misèria.

En els nostres caps, cors, mans i peus està evitar-ho. I si comencem ara mateix a despertar?

Belen Gutierrez · Autora del llibre 'Impresiones'
opinio@setmanaridirecta.info

Clima de negocis a l'espanyola

Et despertes un dia i decideixes que ja és hora de fer el pas. Fa temps que estudies la idea i saps com és d'arriacat, però apostes per intentar tenir una vida millor, per dedicar-te al que t'agrada i, com diu mon pare, "per intentar que les meves filles comencin un esglaó més amunt del que vaig començar jo".

El cas és que, amb moltes il·lusions i pocs diners, iniciés la teva carrera empresarial. En el balanç de situació, inexperiència, desconeixement, por i deutes, però compensa que el teu balanç de resultats sigui ple de motivació, ganes de fer alguna cosa

a la vida i molta il·lusió. Passen els anys i, més o menys, has aconseguit establir-te, tens treballadors, un local, maquinària, molts més maldecaps que abans i has augmentat els deutes, però també tens experiència i aquelles ganes del primer dia per a que el negoci tiri endavant.

Passes èpoques bones i dolentes, és clar. Quan va bé, a tu et va bé i quan va malament, a tu també et va malament, en realitat és per això que arrisques, oi? Malgrat els sots del camí, estàs content, tot i que no tant com alguns pensen, que creuen que t'eixugues les llàgrimes amb bitllets de 500, sense veure el

En el balanç de situació, inexperiència, desconeixement, por i deutes, molts deutes

sofriment, la dedicació i les hores que sacrificues no podent estar amb la teva família.

Un dia, quatre magnats del món comencen a moure fils mirant de

lucrar-se i ens fan entrar precipitadament en una inexplicable crisi, justificada pels cicles de l'economia. El govern espanyol no deixa anar corda i cada cop t'ofega més. Si acomiades personal, malament: et denuncien per a que paguis uns diners que no tens. Si et quedes amb tot el personal, malament perquè no tens prou producció per abastir-los a tots. Comences a endarrerir pagaments als proveïdors, els bancs no et donen crèdit i cada cop ho entens menys.

Estàs amb l'aigua al coll i, amb tot el dolor de l'ànima, creus que la millor solució serà tancar l'empresa. Vols fer-ho bé perquè tancar "a

la brava" pot tenir conseqüències greus per als administradors i et recomanen que el més viable és entrar en un concurs de creditors, o sigui, suspensió de pagaments... He dit viable? Res és gratuït en aquesta vida i fer una suspensió de pagaments en aquest país costa 15.000 euros, més el sou d'un administrador públic que designarà el jutge. Tu no pots pagar, vols acomiadar treballadors i te'n posen un de nou.

A sobre, et trobes amb una pila d'il·lustrats que t'assenyalen amb el dit per ser empresari i creuen que te'ns el que et mereixes... Com si fossim delinqüents. M'entren ganes de ser-ho de veritat.

Joan Tamayo Sala · Advocat i membre de l'ICATER
opinio@setmanaridirecta.info

La veritable violència ve de dalt

Set mil persones a Terrassa tenen necessitat d'anar a un menjador popular per a poder-se alimentar. A la vegada, un antic director general d'una caixa, això sí, amb Obra Social, es jubila amb una quantitat escandalosa de diners. Això és violència?

Una persona morta i dos sense ull per pilotes de goma de la policia. Es violència?

Parlar de violència no és gens fàcil, sobretot quan estem acostumats, malauradament, a suportar una contínua manipulació dels mitjans de comunicació, especialment de tots aquells que tenen uns interessos directes o indirectes en mantenir, sigui com sigui, un sistema que en plena descomposició i que no pot aguantar, ni per un sol moment, qualsevol anàlisi, amb un contingut mínimament ètic.

Una informació objectiva, plural, i realment democràtica, seria analitzar totes les violències

Un dels darrers exemples el tenim amb els fets ocorreguts el dia 29 de març, jornada de vaga general. Sí que és veritat que van haver-hi fets violents als carrers de Barcelona, això no es pot obviar. Però, en lloc d'intentar analitzar de forma seriosa, científic-

ca i responsable les causes d'aquests brots de violència –per què han sorgit?–, són substituïdes per la presència de les paraules del conseller de l'Interior, com si el que diu aquest senyor hagués de ser la versió “única”, veritable, immutable, irrevocable i “oficial”. Això no passava a la “dictadura” de forma similar? No fa tants anys, per cert.

Aquest discurs oficial ha estat utilitzat per la majoria de mitjans per escampar por, incògnites i debats artificials, dubtes i, sobretot, per tapar el debat real del que va passar el dia 29. Del que va representar aquella jornada i del fet que el dia 29 només és la punta de l'iceberg, i que el procés és més llarg. Tot això només te un nom: desinformació.

Una informació clara, objectiva, plural, i realment democràtica, seria informar i analitzar totes les violències.

Per exemple, començant per la del mateix dia 29. Què va passar amb la violència dels Mossos d'Esquadra? Què passa amb el material nou d'última generació que els ha comprat el govern de CIU.

Informar de la violència econòmica del sistema capitalista

Informar de les causes estructurals de la pobresa, de la violència que estan exercint els bancs i entitats financeres, deixant milers i milers de famílies senceres al carrer, sense sostre, obviat els seus drets fonamentals.

Informar de la violència econòmica del sistema capita-

lista, que condemna diàriament moltes persones a la precarietat laboral, a l'exclusió social, a la pobresa, a la fam, directament (la fam és violència?).

Informar de la violència que provoca el negoci de les indústries armamentístiques espanyoles, amb interessos directes de membres del govern del PP, i d'entitats intocables, com La Caixa, el Banc Santander i el BBVA.

Informar de les destrosses ecològiques que estan provocant a països llatinoamericans (Argentina, Bolívia, Equador, Xile, Brasil...) empreses tan conegudes com Repsol o Fecsa-Endesa.

Informar de l'impressantable comercialització de l'aigua, un bé fonamental i escàs per a la vida.

Totes són dades per a la reflexió, com a mínim, o per la mobilització, directament.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Carn, peix i justícia social

Josep M Loste i Romero, Portbou

A vegades sembla que els nostres governants i, fins i tot, la societat civil no s'adonen de la magnitud de tragèdia que representa la greu crisi estructural que patim. Una dada a tenir en compte és, per exemple, que una de cada quatre persones ja no pot consumir ni peix ni carn. Mentrestant, la banca continua fent la viu-viu i oferint productes tòxics als seus clients més pobres i menys informats. Ja seria hora que els nostres panxacontents polítics i líders d'opinió obrissin els ulls i tinguessin més en compte la justícia social. Ja seria hora que en comptes de voler aplicar, com un robot sense ànima ni cervell, les receptes del FMI –que només portaran mortificació social, eutanàsia eugenèsica i frustració en majúscules– la nostra benvolguda Generalitat es dediqués a irradiar més consciència social i nacional entre la població catalana.

Cap a casa!

Antoni Mas, Cassà de la Selva

A un servidor no l'interessa viure en un país capdavanter en futbol, tennis, cotxes, motos o qualsevol altra d'aquestes disciplines esportives que només serveixen per hipnotitzar el personal. Jo voldria un país que destaqués per uns drets socials ben consolidats i un bon nivell cultural. Per això, m'importa un rave el que faci la selecció espanyola. Encara més, el meu desig seria que els enviessin cap a casa com més aviat millor. Així m'estalviaria l'escarni de veure com acaben d'omplir les butxaques d'aquests privilegiats, que ja cobren uns sous prou escandalosos dels seus clubs, mentre hi ha tants aturats i gent que passa gana. I no diem de la colla de galifardeus que xalen a la llotja mentre s'enSORRA tot plegat.

Carta oberta a la consellera d'Educació

Ferran Blanzaco, Barcelona

Em van sorprendre les seves declaracions del dilluns 4 de juny en les quals afirmava que els diners estalviats en sous per la vaga de mestres anirien destinats a ajudes de menjador. Al centre on jo treballa, més d'un 60% de les famílies es beneficien d'aquest ajut, així que sóc conscient del que això significa per a elles i me n'alegro. El que no puc entendre és perquè no va aprofitar per donar a les famílies altres informacions, com per exemple que l'any vinent les escoles tindran d'un 10% a un 20% menys de mestres per atendre els infants, que augmentarà el nombre de nens a les aules de P3, o que hi ha centres situats en entorns socioeconòmics desfavorits que, per una errada reconeguda pel Consorci d'Educació de Barcelona, patiran també un augment de ràtio a 27 alumnes. Senyora Rigau, vostè deixaria el seu fill o filla de 3 anys a càrrec d'una persona si sabés que aquesta ha de tenir cura alhora de 26 nens més? Perquè precisament això és el que els demanarà al setembre a aquestes famílies que ara intenta tenir contentes prometent ajudes de menjador...

EN CALENT

“Ara no toca inhibir-se davant el racisme que envaeix tants països europeus”

Juan de Dios Ramírez-Heredia, és president de la Unió Romani

Són homes convertits en bèsties. Amb perdó de les bèsties que, essent éssers irracionals, no actuen amb la infinita maldat amb la que alguns humans es comporten darrerament. Caldrà mirar de nou les pel·lícules de l'Holocaust per despertar les nostres consciències i que un crit de ràbia esclati: ja n'hi ha prou, maleïts racistes, ja n'hi ha prou!

És necessari llegir la notícia dues vegades, llegir-la a poc a poc i espantar-

se. A Bolonya, el 13 de juny i en el centre de la ciutat, una jove parella fou brutalment agredida per sis ciutadans de la Unió Europea i van haver de ser hospitalitzats. Ella, embarassada, fou colpejada i violada. Hores més tard, la policia els va expulsar del país per no tenir permís de residència.

Una esgarrifosa història de la inhumanitat i el racisme presents a Itàlia. Em preocupa que no s'alcin més veus

contra els polítics que defensen o toleren els comportaments racistes. Ells en són culpables perquè són els inductors de la violència que després exerceixen els caps rapats i les formacions paramilitars. Però encara em preocupa més el silenci dels bons, com encertadament va dir Luther King. Avui, tots els demòcrates, de dretes, de centre o d'esquerres, haurien de fer un front comú contra el racisme i la xenofòbia. Ara no toca inhibir-se davant el racisme que envaeix tants països europeus perquè, com sentencià Dant, “els llocs més calents de l'infern estan reservats per a aquells que, en temps de crisi moral, es mantenen neutrals”.

. EDITORIAL

La violència i els miners

C oets pirotècnics, pedres, tanques, barricades, neumàtics encesos i tiradors de boles d'acer. Totes les tècniques de l'estigmatitzada kale borroka del País Basc o les que s'atribueixen als antisistema a Barcelona sintetitzades i millorades a les carreteres d'Astúries i Lleó. Violència que esdevé autodefensa enfront el govern del PP i les polítiques de destrucció de llocs de treball vinculats a la mineria. Què passa ara amb les condemnes institucionals, els tertulians de pà sucat amb oli i la por escènica del 'què diran' dels polítics suposadament d'esquerra? Com és que ara callen i no condemnen la violència? Perquè ara no estigmatitzen els i les protagonistes d'unes pràctiques que es rebategen a la lluita per la dignitat? Tot plegat hauria de fer reflexionar a aquelles que de

seguida vomiten la paraula 'condemna' contra qui lluita amb els mateixos mètodes en altres escenaris per causes que poden ser tan justes com la de la mineria. No és necessari compartir els mètodes però el que sí és exigible és una mínima coherència en els judicis. A les dures i a les madures. La violència no pot ser el camí a seguir quan esclata a Tahrir o Astúries i una lacra a estigmatitzar als Paisos Catalans. Entre la militància dels moviments socials el debat sobre l'ús de la violència resta obert, però els governants el tenen resolt: per a ells no és una qüestió de violència sí o no, més aviat està relacionat amb els beneficis polítics que puguin obtenir condemnant o no el seu ús. Per això, difícilment veurem una web amb fotos de miners encaputxats en cerca i captura.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Visca la pagesia

Lèlia Becana Velasco
directa@setmanaridirecta.info

La Generalitat de Catalunya defensa la creació d'Eurovegues a la zona agrícola del delta del Llobregat amb l'excusa de generar llocs de treball, ens asseguren que se'n crearan fins a 360.000. I realment, sona a excusa perquè, si prenem com a referent el total de persones que treballen per a Las Vegas Sands Co (propietària de l'hipotètic futur complex d'oci), només són 35.000; difícilment ens faran creure que aquí serà diferent. En canvi, sembla que no els reca gens ni mica destrossar el parc agrari del Delta, fet que suposaria la pràctica desaparició de l'agricultura periurbana, amb gairebé 1.500 pagesos i pageses que abasteixen l'àrea metropoli-

tana. No oblidem, a més, que aquests terrenys estan qualificats com a no urbanitzables per un Pla General Metropolità des de l'any 1976. Clar que, qui fa la llei, fa la trampa.

Confiem que aquest sigui un nou bluf del governs dels millors per fer-nos oblidar les seves retallades

Confiem que aquest sigui un nou bluf del governs dels millors per fer-nos oblidar les seves polítiques de retallades i que no ens les haguem de veure amb una nova agressió al territori.

A banda del gran impacte ambiental, amb un dany irreparable a un espai natural fins ara preservat i protegit i que tanta falta ens fa, aquest desmesurat projecte urbanístic apunta de ple al sector agrícola del nostre país (i al d'allà on pretenguin ubicar aquest despropòsit especulador). Aquests pagesos i pageses produeixen més del 10% de les verdures que es consumeixen a Barcelona i són el pilar indiscutible d'una alimentació de proximitat i de qualitat. És important fer costat sempre als nostres pagesos i pageses, però ara, més que mai, hem de treballar colze a colze per evitar aquesta desgràcia tan poc natural. Hem de difondre i participar a les convocatòries i no deixar passar ni una sola oportunitat per dir (i argumentar) que no volem cap Eurovegues, ni aquí ni enllac.

. COM S'HA FET

A questa setmana, continuem sense poder tenir l'Andreu entre nosaltres. La injustícia el manté empresonat per haver exercit el seu dret de vaga. És l'única persona que resta empresonada per aquest motiu, però ja són més de cent, les persones detingudes i encausades en els diferents processos oberts arran de la vaga general del 29 de març. Mentrestant, els Millet, Urdangarín, Camps, etc. continuen lliures. Mentrestant, l'Estat rescata Bankia amb els nostres diners. Aquestes línies, les hauríem de dedicar a explicar les coses que han succeït aquesta setmana dins del nostre col·lectiu, però no podem pensar en cap altra cosa que no sigui la immediata posada en llibertat del nostre company Andreu, lo jòven de l'Ebre, correspon-sal de la DIRECTA a les terres de l'Ebre. Com que estem segurs que podràs llegir aquestes línies: molts ànims, Andreu, estem amb tu. Fins la setmana que ve. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

ROGER

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs/NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – edicio@setmanaridirecta.info – video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info – il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez | Manu Simarro Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Marc Torras Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Àlex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafranca CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Marc Iglesias COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MAREME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONES: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Les docents interines en lluita pel seu futur | PÀG. 9

Més mobilitzacions per la llibertat d'Andreu C. | PÀG. 10

La política de Felip Puig sota la lupa del CPT | PÀG. 11

L'emissió per FM de ràdio Contrabanda en perill | PÀG. 12

FEL

BARCELONA · NOU ATAC DE LA PROPIETAT AL VEÏNAT DEL CARRER DE SANTS 137

El recurs d'una immobiliària al Tribunal Suprem amenaça el dret a l'habitatge digne a tot l'Estat Espanyol

Gemma Parera
redaccio@setmanaridirecta.info

El veïnat de l'edifici del carrer de Sants 137 fa anys que veu perillar el seu habitatge. La propietat va iniciar un procés judicial per rescindir els contractes de lloguer indefinits i de renda moderada, ja que assegura que el cost de reparar l'immoble és superior al 50% del valor dels habitatges -exclòs el solar-, situació coneguda com a *ruïna econòmica*. La llei que regeix aquests contractes -la llei d'arrendaments urbans de 1964- contempla la situació com a motiu de rescissió del contracte de lloguer. El que no contempla la llei és el motiu del cost elevat de les obres de reparació. En el cas que ens ocupa, l'Ajuntament fins i tot ha multat la propietat per deixar degradar l'immoble.

La propietat va aconseguir rescindir alguns contractes i va interposar una demanda contra la resta el febrer de 2009. El veïnat, però, va guanyar el judici en primera instància i també a l'Audiència de Barcelona. Asseguren que la raó de la demanda no és la "necessitat econòmica", sinó forçar l'expulsió d'unes llogateres que ja no resulten rendibles a la propietat. Ara Martí Unanué SL, l'empresa propietària, ha posat un nou recurs davant el Tribunal Suprem al·legant que les diferents audiències

provincials s'han pronunciat en sentits contradictoris en casos com aquest.

El veïnat s'ha fet càrrec de la finca
Durant el procés judicial, les inquilines han demostrat que la propietat ha deixat degradar la finca i que la seva demanda no obeeix a motius de necessitat econòmica (no poder fer front al cost de manteniment de la finca), sinó a la voluntat de forçar l'expulsió dels "llogaters no rendibles". També han aportat dictàmens d'arquitectes

Les inquilines han demostrat que la propietat vol forçar l'expulsió dels 'llogaters no rendibles'

que corroboren el fet que les obres no costen el que insinua la propietat i que ells han millorat i mantingut amb cura els pisos durant tots aquests anys. El juny de 2010, la sentència del jutjat de primera instància número 21 va donar la raó al veïnat. El març de 2012, l'Audiència de Barcelona es va tornar a pronunciar favorablement al veïnat. Tanmateix, el fet que la magistratura

no hagi condemnat la propietat al pagament de les costes en cap de les dues instàncies ha facilitat que posi un nou recurs, ara al Tribunal Suprem.

Volen assentar precedent

La propietat ha presentat un recurs de cassació davant del Tribunal Suprem, a través del qual al·lega que les diferents audiències provincials de l'Estat espanyol són contradictòries en la metodologia que s'ha d'aplicar per calcular el valor dels pisos llogats i poder determinar si el cost de les obres supera el 50% d'aquest valor, lliniar de la rescissió contractual. Una assumpció de les tesis de la propietat per part del tribunal significaria una homologació en el càlcul del valor dels habitatges llogats, que no tindria en compte les reformes i les millores efectuades pel veïnat i, per tant, faria encara més difícil defensar la supervivència d'aquesta mena de contractes de lloguer. L'assumpció a més, tindria repercussió a tot l'Estat, ja que seria d'aplicació obligatòria.

El moviment veïnal del barri de Sants i el veïnat de Sants 137, juntament amb la seva advocada Laia Serra, s'han tornat a posar en marxa per garantir el dret a un habitatge digne. Un dret que, amb el cas al Tribunal Suprem, es veu amenaçat a tot l'Estat i no només a un immoble santsenc.

VICTOR OBRÉGÓN

El veïnat ha millorat i mantingut amb cura els pisos des de que va començar el litigi

L'estratègia legal de la 'ruïna econòmica'

El tarannà de la propietat de l'edifici del carrer de Sants 137 es fa explícit a la web de Puig Fontanals & Marfà, el despatx d'advocats que la defensa. Allí s'aposta per l'ús del procediment de ruïna econòmica com a via legal per "alliberar l'edifici d'arrendataris sotmesos a pròrroga forçosa, indefinits, (...) amb la conseqüent revalorització del patrimoni immobiliari congelat". Aquesta declaració

d'intencions abona el posicionament veïnal, que assenyalava que la veritable intenció de l'empresa propietària, Martí Unanué SL, és guanyar més diners a costa dels habitatges. El veïnat també denuncia que la propietat està jugant brut incorporant documents fora de termini o insinuant la necessitat de reforçar totes les bigues de la finca per augmentar el cost de reparació de l'immoble.

, així està el pati

GAVÀ · LA DESAPARICIÓ DE LA INICIATIVA AUTOGESTIONÀRIA DEL BARRI DE CA N'ESPINÓS DEIXARIA 52 FAMÍLIES SENSE MENJAR

L'ajuntament vol tancar el magatzem d'aliments del projecte 'Aquí hi ha gana'

Xavi Martí

baixllobregat@setmanaridirecta.info

Afegir llenya al foc. Amb aquesta frase feta, es podria definir la decisió presa per l'Ajuntament de Gavà, que obliga el projecte Aquí hi ha gana del barri de Ca n'Espinós a abandonar el vestuari del centre cívic (de propietat municipal) que s'utilitza per emmagatzemar els aliments i els productes de neteja que reben de part del Banc d'Aliments. L'Associació de Veïns de Ca n'Espinós ha difós una nota de premsa on afirma que, si aquest servei desapareix, "un total de 52 famílies, que sumen 260 persones, es poden quedar sense menjar i en una situació de precarietat absoluta".

El programa Aquí hi ha gana va arrencar el 2010, quan diverses persones vinculades a l'associació veïnal, davant la situació d'emergència social que es viu al barri, es van organitzar per obrir un servei de repartiment d'aliments i de productes higiènics. A partir de l'agost de 2011, el Banc d'Aliments va començar a aportar mensualment un total de 1.500 quilos de productes no peribles, que s'afegeixen als productes d'higiene personal entregats per altres entitats. L'Ajuntament, al·legant que l'espai del vestuari no compleix els requisits higiènics i sanitaris perquè no disposa de ventilació, va fixar la data del 15 de juny d'enguany perquè s'abandonés l'espai. Al tancament d'aquesta edició, el vestuari encara no s'ha abandonat ni s'ha deixat d'utilitzar.

"Hem intentat arribar a un acord amb el consistori, però ells no ens donen cap solució i nosaltres no tenim diners per llogar un local"

La responsable del projecte, Fione Nuñez, ha declarat a la DIRECTA que l'associació de veïns valora com a "injusta la decisió que ha pres l'Ajuntament". Nuñez també afirma: "Hem intentat arribar a un acord amb el consistori, però ells no ens donen cap solució i nosaltres no tenim diners per llogar un local; si ens fan fora, haurem de suspendre l'ajuda". El go-

Els aliments del projecte solidari es desen al vestuari del centre cívic del barri

Panoràmica del barri de Ca n'Espinós de Gavà

vern municipal, a través de la tinenta d'alcaldia Raquel Sánchez (de qui depenen les inspeccions higièniques i sanitàries), ha desmentit la intenció de tancar aquest servei, però requereix a l'entitat que s'ajusti a la normativa per garantir la seguretat de les famílies que se'n beneficien: "No discutim la bondat ni la funció d'aquest servei, el que sí que hem fet ha estat comunicar a l'entitat veïnal que l'espai utilitzat per emmagatzemar aquests productes no reuneix les condicions higièniques i sanitàries establertes i això s'ha de solucionar. És un problema d'àmbit sanitari".

Un punt controvertit

L'encarregada d'Aquí hi ha gana ha afirmat a aquest diari que les persones responsables del Banc d'Aliments, quan van visitar el vestuari que s'utilitza en aquests moments, van manifestar que l'espai reunia "totes les condicions necessàries". També ha declarat que l'associació veïnal va ocupar aquest espai perquè estava en desús, ja que "quasi no hi ha activitat esportiva al barri". La tinenta d'alcaldia, però, ha afirmat a e-notícies que el Banc d'Aliments "no tenia coneixement que el local no compleix amb les normes higièniques i sanitàries establertes i que ja se'ls ha comunicat oficialment".

Autogestió del veïnat

L'AV de Ca n'Espinós ha manifestat que el projecte Aquí hi ha gana és de caràcter autogestionari, ja que "tots els veïns i les veïnes beneficiàries adquireixen el compromís de treballar activament en les diferents activitats del projecte, com ara la descàrrega dels aliments, l'emmagatzematge, fer els lots per cada família, etc.". Això fa que el projecte, segons el president de l'associació de veïns, Francisco Martínez, es pugui dur a terme amb "pocs recursos econòmics" i que serveixi per "rescatar valors com la solidaritat i el respecte mutu". A més d'entregar

> Tocades per l'alt nivell d'atur i la marginació

El barri de Ca n'Espinós, actualment habitat per 474 persones, va sorgir al voltant dels anys 50 del segle XX, sense cap ordenació urbanística. Es tracta d'un nucli poblacional aïllat situat a dos quilòmetres del nucli de Gavà (proper al cementiri) i que sempre ha tingut la llosa de la desocupació, la pobresa i la marginació al damunt. L'any 1989, es va iniciar el remodelatge del barri, aleshores habitat per 350 persones que vivien en 40 barraques. Ja als 90, es van construir habitatges i el centre cívic. La majoria de les 474 persones que viuen a Ca n'Espinós es troben en una situació econòmica força complicada. Fione Nuñez afirma que moltes de les famílies que reben l'ajuda d'Aquí hi ha gana tenen "tots els seus membres a l'atur" o bé "només un dels components disposa d'ingressos". Això fa que els aliments i els productes de neteja que reben siguin vitals per poder viure amb un mínim de dignitat. Les dades del mes d'abril de 2012 fetes públiques pel consell comarcal ens indiquen que, a Gavà, la mitjana d'atur és del 15,5% (3.380), mentre que, al Baix Llobregat, arriba al 16,1% (69.562). Fione Nuñez ha denunciat que aquesta taxa, a Ca n'Espinós, podria arribar al 50%. A més dels problemes econòmics, Nuñez també ha destacat que l'Ajuntament "mai no ha mostrat massa zel per donar i fer realitat tot un seguit de serveis públics que són necessaris al barri". L'encarregada d'Aquí hi ha gana diu que s'inverteix al barri, "però no es veu"; també afirma que es fa "molt poca cosa" en l'àmbit social i que cada cert temps han de "trucar l'Ajuntament perquè es compleixin els serveis de manteniment, com la neteja o les escombraries".

aliments a famílies amb pocs recursos econòmics, el projecte Aquí hi ha gana serveix per donar un cop de mà a les persones toxiomanes que viuen al barri o als voltants.

PAÏSOS CATALANS · EL CURS VINENT, ES PERDRAN 6.500 LLOCS DE TREBALL A L'EDUCACIÓ PÚBLICA SEGONS ELS SINDICATS

Les docents interines es mobilitzen per defensar el seu futur

ROBERT BONET

La mobilització del 12 de juny va aconseguir forçar una reunió amb el director general de personal d'Ensenyament, Alberto del Pozo

Marc Font
redaccio@setmanaridirecta.info

Salari més baixos, reducció del nombre de llocs de treball, disminució dels recursos per a l'adquisició de materials imprescindibles per exercir la feina, augment de les hores de docència en detriment del temps dedicat a la preparació de les sessions... i podríem continuar. Lluny d'apaivagar-se, el deteriorament de les condicions de les professionals de l'educació a Catalunya s'accentuarà el curs vinent, amb l'increment de la ràtio d'alumnes per aula a tots els cicles de l'ensenyament, la substitució de les baixes de les docents només a partir de l'onzè dia d'absència i una discriminació salarial de les substitutes, que, per exercir la mateixa tasca, podran cobrar, com a màxim, un 85% del sou de les seves homòlogues amb plaça, entre d'altres qüestions.

En comptes de resignar-se, però, el col·lectiu educatiu ha decidit canalitzar el sentiment de ràbia per les polítiques dictades per Irene Rigau, la consellera d'Ensenyament, cap a una mobilització constant. Una lluita que ha generat fites històriques, com la inèdita vaga general del sector -des de les

escoles bressol fins a les universitats- del propassat 22 de maig, que va culminar amb una manifestació de desenes de milers de persones pel centre de Barcelona. "Hem d'estar preparats per defensar-nos amb fermesa dels atacs que fa Rigau a l'educació pública", apunta Oscar Simón, professor d'un cicle de grau superior de Formació Professional i membre de l'Assemblea Grogga, sorgida l'any passat per defensar l'ensenyament públic i que compta amb la participació de professionals, mares i pares i altres agents implicades en el sector, tots a títol individual.

Aquest curs, Simón ha treballat com a interí, el col·lectiu més perjudicat per les retallades que tira endavant el govern, juntament amb el de les docents substitutes. Malgrat la negativa inicial, Ensenyament ja ha reconegut que prop de 700 interines es quedaran sense plaça el curs vinent. Els sindicats, però, eleven la pèrdua de llocs de treball a més de 3.000, tenint en compte els acomiadaments, la no cobertura de 1.700 jubilacions i la disminució de substitucions, arran de l'esmentada decisió de retardar la cobertura de les baixes. L'increment de les ràtios (a primària, el nombre màxim d'alumnes

s'elevarà a 27; a secundària, arribarà a les 36, i a batxillerat, s'enfilàrà fins a les 42) provocarà, de retruc, el tancament d'un mínim de 90 línies als centres educatius, amb la consegüent disminució de docents contractades.

Incertesa de cara al setembre

"Jo ja sóc de la generació de la precarietat laboral", reconeix Óscar Simón, que té 37 anys, per explicar que ha passat per instituts i centres de formació professional. El curs que ara acaba ha estat el primer cop que ha aconseguit una plaça com a interí, de manera que ha tingut garantida la feina al mateix centre durant tot l'any. "Abans, sabies que treballaries, mentre que, ara, no ho saps, cosa que genera molta incertesa i ràbia entre els interins", reconeix Simón, que desconeix si tindrà plaça per exercir la docència a partir del setembre. El mes de juliol hi haurà una primera assignació de vacants; la segona -i definitiva- es clourà el 31 d'agost, moment en què se sabrà amb exactitud el nombre de llocs de treball que hauran desaparegut.

"El nivell de mobilització ha augmentat molt amb relació a l'any passat, cada cop hi ha més

sembla Grogga: aturar totes les retallades al sector, cobertura de les baixes a partir del primer dia d'absència, anul·lació de la reducció salarial de les substitutes i increment de la inversió en educació de la Generalitat fins al 6% del PIB -gairebé el doble que l'actual- per situar-la als estàndards europeus, entre d'altres.

La setmana passada, les protestes també van arribar al Prat de Llobregat i a Terrassa, coincidint amb la presència de la consellera Rigau. Les mobilitzacions pretenen "visualitzar al màxim el conflicte" assistint als actes públics de la dirigent convergent, com el que farà el 21 de juny a la tarda al Col·legi de Llicenciats de Barcelona. De cara al setembre,

El 12 de juny, un grup de vint interines i substitutes van ocupar el vestíbul de la seu de la Conselleria d'Ensenyament, ubicada a la Via Augusta

l'Assemblea Grogga ha de decidir si impulsa una convocatòria de vaga els dies 12 i 13 de setembre, amb la intenció que el curs -el tercer de les retallades- "no comenci amb normalitat". En una feina on gairebé totes les persones que hi treballen ho fan per vocació, cada dia és més difícil oferir qualitat al sector públic. "L'estratègia del govern és afavorir l'escola privada i limitar la pública a una tasca assistencial, destinada a la població amb menys recursos", conclou Oscar Simón.

> El País Valencià i les Illes viuen una problemàtica semblant

La conjunció entre la tisorada dels executius autonòmics i l'aprovada pel govern de Rajoy (10.000 milions entre educació i sanitat) farà que prop de 3.000 docents interines perdin la feina al País Valencià i al voltant de 500 a les Illes. Als dos territoris, ja hi ha hagut nombroses

mobilitzacions en defensa de l'ensenyament públic. Al País Valencià, concretament a Gandia, el 16 de juny, es va constituir la Coordinadora del Professorat Interí que, entre altres accions, ja ha convocat una acampada davant la seu de la Conselleria d'Educació el dia 9 de juliol.

, així està el pati

PAÏSOS CATALANS · SIS NOVES DETENCIONS PER PARTICIPAR EN UN PIQUET A BADALONA

Més mobilitzacions per exigir la llibertat del vaguista empresonat

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Més de 2.000 persones es van manifestar, el 16 de juny a Barcelona, contra les retallades, la repressió i la reforma laboral. La marxa, convocada per la CGT, també va comptar amb la participació d'assemblees de barri del 15-M, l'esquerra independentista, la CNT i Rereguarda en Moviment. La manifestació es va convocar per demanar l'alliberament de la sindicalista Laura Gómez, però, després que fos alliberada de la presó de Wad-Ras, els objectius de la mobilització es van ampliar i la lluita per l'alliberament d'Andreu C. -l'últim

Andreu C. encara és a Brians I per un conflicte de competències entre els jutjats

dels vaguistes presos pels fets del 29-M que, a dia d'avui, encara és a Brians I per un conflicte de competències entre els diferents jutjats que no volen ser els instructors del cas-, va ser la reivindicació principal. La marxa va passar per les institucions responsables de la repressió viscuda els últims mesos: Departament d'Interior, Fiscalia General de

Els carrers de Tortosa, ciutat natal d'Andreu C., es van omplir de gent que demanava la seva llibertat

Catalunya, delegació del govern, Foment del Treball i Palau de la Generalitat. Ja a la plaça de Sant Jaume, es van llegir diversos comunicats.

A la tarda, les mobilitzacions -centrades en l'exigència de llibertat pel jove vaguista- es van traslladar fins a setze municipis dels Països Catalans. La majoria de les protestes van ser convocades per Alerta Solidària i l'esquerra independentista. A la ciutat de Tarragona, hi van participar 150 persones i es va llegir un comunicat; a Castelló, diverses desenes van des-

plegar pancartes; a Manlleu, el Casal Boira Baixa va organitzar una concentració a la plaça de la Vila, una botifarrada i un concert. A Girona, la manifestació va començar davant de l'edifici de Correus i va recórrer els carrers comercials de la ciutat, amb crides per l'alliberament immediat d'Andreu C., per la retirada de càrrecs de la resta de vaguistes del 29-M i contra "les polítiques de retallades socials i d'absoluta precarietat laboral que recauen sobre les treballadores". La manifestació, organitzada per Alerta So-

lidària, Maulets i el Grup Antirepressiu, va aplegar més d'un centenar de persones. La mobilització més multitudinària -més de 500 persones- es va fer a Tortosa, ciutat natal de l'activista, on és molt conegut per la seva militància a l'organització independentista Maulets, el Casal Popular Panxampla i la Plataforma en Defensa de l'Ebre. L'endemà, Alerta Solidària va organitzar una marxa de vehicles reivindicativa des de Bellaterra i fins a la presó on es troba Andreu, a Sant Esteve Sesrovires.

Noves detencions tres mesos després del 29-M

Altre cop per sorpresa i per la via de la intimidació, amb agents de Mossos d'Esquadra van detenir sis vaguistes més del 29-M. L'actuació policial va tenir com a escenari la ciutat de Badalona i les acusacions fan referència a la participació dels detinguts al piquet que va tallar la C-31 amb neumàtics encesos durant el matí de la vaga general. Els delictes concrets de què se'ls acusa són desordres públics, coaccions i danys. A mesura que s'anava coneixent la notícia de les primeres detencions, desenes de veïnes de Badalona es van concentrar a les portes de la comissaria de l'avinguda de Pomar i, davant la sorpresa i la indignació de tothom, els Mossos van sortir de l'interior de l'edifici i van detenir dues de les persones concentrades, fet que va elevar fins a sis les víctimes de l'acció policial. Es tracta de tres militants de la CUP, dos de la CNT i un activista d'un col·lectiu llibertari del municipi. A partir de les set del vespre i amb comptagotes, tots ells van anar quedant en llibertat, tot i que rebran una citació per anar a declarar als jutjats. Curiosament, el comandament dels Mossos que va dirigir tota l'actuació és l'antic cap dels antidisturbis de la Brigada Mòbil (agent 1707), que ara està destinat com a sotsinspector de la comissaria de Badalona.

MALLORCA · EL JUDICI ALS 4 DE PALMA QUEDA VIST PER SENTÈNCIA

"Això és una persecució política i judicial a l'Esquerra Independentista"

Carolina A. Crespo
redaccio@setmanaridirecta.info

"Això és una persecució política i judicial a l'Esquerra Independentista". Així de contundent es mostrava un dels imputats pels fets ocorreguts durant la Diada de Mallorca de 2010 pocs minuts abans d'entrar a la vista celebrada al jutjat penal número 2 de Palma. Guillem Colom, militant de l'Esquerra Independentista i professor universitari, va declarar davant la jutgessa el dilluns 18 de juny, juntament amb les altres tres persones implicades, David Pujol, Robert C. i Sílvia M., totes elles acusades dels delictes d'atemptat contra l'autoritat, lesions i ultratge a la bandera en qualitat de còmplices.

Les quatre s'enfronten a dos anys de presó pel delictes d'atemptat

i un d'ells, Guillem C., a tres anys de presó perquè hi suma el delictes de lesions. A això, caldria afegir-hi les multes i indemnitzacions respectives, que ascendeixen a un total de 13.000 euros. L'acusació s'ha mantingut ferma en aquestes peticions i només ha afegit una cirereta al pastís: 5,20 euros per cadascuna de les gorres que els acusats D.P. i G.C. hauran de pagar a dos dels agents en cas que la jutgessa ho considere oportú.

De la seua banda, les quatre joves han reafirmat el que ja declaraven a la vista prèvia: cap d'elles no sabia res d'una bandera que cremés i només Guillem Colom va veure "alguna cosa cremant", si bé no hi parà atenció, ja que, com a responsable del servei d'ordre de la manifestació, se centrà a intentar que la marxa avançara. Pel que fa a la resta de delictes, tots negaren

haver participat en les agressions i asseguraren "haver intentat posar pau" en tot moment.

Pel que fa a la resta de testimonis, mentre dos dels set policies i un dels clients del bar més proper al lloc dels incidents van afirmar que identificaven algun dels imputats, la resta (cinc policies, el propietari del bar i un altre client) es van perdre en ambigüitats i incongruències.

Aquestes contradiccions són les que van servir com a arguments a l'advocat de la defensa, Josep de Luís, que, durant l'al·legat final, va ironitzar sobre "la quantitat d'errades" que hi havia "en un mateix expedient". De Luís feia referència explícita a la identificació del ciutadà García Infante (que inicialment declarà que l'havia agredit una dona rossa vestida de blanc i, posteriorment, canvià la declaració dient que

Concentració prèvia al judici dels encausats pels fets de la Diada de 2010

era morena i duia roba negra) i als números de placa que figuraven a l'atestat i les diligències inicials, que no coincideixen amb els dels policies citats a declarar amb posterioritat. A més, l'advocat ha insistit que no "pot ser punible" el fet d'assistir "passivament" a la crema d'una bandera.

Finalment, la defensa ha aportat dos testimonis més, una treballadora de la COPE, Mari Carmen M., i un periodista del *Diari de Balears*,

Enric B. Ambdós han afirmat que eren allà per motius professionals i han identificat els membres de l'organització (D.P. i G.C.) entre les persones que, "amb les mans alçades" intentaren aturar el caos de cadires i porres.

Tant a l'inici com a la sortida del judici, desenes de persones que volien donar suport a la demanda d'absolució de la defensa van assistir a la concentració convocada per Endavant Mallorca.

SÍLVIA PORTELL

BARCELONA · LA PRIMERA GRAN MOBILITZACIÓ Opositora al projecte de Sheldon Adelson aplega prop de 4.000 persones

L'opacitat del govern i Eurovegas alimenta la tesi del finançament il·legal de CiU

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Sheldon Adelson, la seva esposa Miriam i els seus quatre fills (del primer i del segon matrimoni d'ambdós) són els propietaris de la companyia Las Vegas Sands i de diverses fundacions que, de manera *altruista*, financen el partit republicà dels Estats Units. El mes d'abril, Sheldon va aportar cinc milions de dòlars a la campanya de Newt Gingrich i la seva dona en va aportar sis pocs dies més tard. Aquesta setmana, s'ha sabut que el magnat ha donat deu milions a Mitt Romney, el candidat republicà més ben situat per guanyar la cursa a la

ROBERT BONET

Les empreses Mango i Puig van obrir les portes al magnat

Isak Andic (Mango), Marc Puig (colònies Puig) i Carles Vilarrubí (banca Rothschild) van ser els tres multimilionaris catalans que van obrir les portes del Palau de la Generalitat a Sheldon Adelson. Andic i Adelson tenen en comú la pertinença al *lobby* jueu dels Estats Units i d'Europa i Puig i Vilarrubí són dos empresaris molt influents del sector dels negocis de CiU. Tots dos han ostentat càrrecs de nomenament a dit als governs de Jordi Pujol i Artur Mas. Vilarrubí, per més inri, va ser director general de Jocs i Apostes de la Generalitat. Tots ells, amb la companyia dels consellers Lluís Recoder i Andreu Mas-Colell, seran presents a la reunió que mantindrà una delegació àmplia de Las Vegas Sands amb Artur Mas el dilluns 25 de juny al Palau de la Generalitat. Aquesta serà la penúltima abans de saber si el projecte Eurovegas s'ubicarà a Barcelona, a Madrid o enlloc. Mentrestant, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, ha resolt un dels dubtes jurídics que pesava sobre el projecte i ha anul·lat un decret de l'any 2010 que obligava que hi hagués una distància mínima d'entre 300 i 600 metres entre dos casinos. Algú ha mogut fils per accelerar la resolució d'un recurs que estava emmagatzemat als calaixos judicials des de feia dos anys.

Els empresaris Isak Andic, Marc Puig i Carles Vilarrubí van obrir les portes del Palau de la Generalitat a Sheldon Adelson

Casa Blanca. Aquesta és una pràctica habitual als Estats Units, però del tot il·legal a Catalunya. L'interès inusual que ha aixecat el projecte d'Eurovegas a l'entorn polític i em-

La plaça de Sant Jaume es va omplir per rebutjar el projecte Eurovegas el 17 de juny

presarial de la cúpula del partit d'Artur Mas ha fet sonar totes alarmes. El diputat d'ICV, Joan Boada, alertava que l'ocultació d'informació al voltant de les negociacions entre CiU i Andrew Tottenham (delegat de Las Vegas Sands a Europa) podria estar amagant acords ocults vinculats al finançament il·legal de partits com a agraïment per les facilitats que està donant el govern de

Mas a l'empresa dels casinos. Això no ha fet més que afegir elements d'indignació entre les més de 250 entitats que s'apleguen a la Plataforma Aturem Eurovegas, que el 17 de juny va celebrar amb èxit la primera gran mobilització contrària al projecte. Prop de 4.000 persones van omplir la plaça de Sant Jaume de Barcelona, amb gent que provenia de la majoria de municipis del Baix

Llobregat i una presència nombrosa de membres de la pagesia que resultaria directament afectada per les expropiacions si es tirés endavant el projecte. *El Periòdic de Catalunya* ha informat que el recinte de joc tindria un mínim de 8.300 màquines escurabutxaques i que, segons una enquesta pròpia, el 49% de la població de Barcelona s'oposa a la instal·lació d'Eurovegas.

CATALUNYA · L'ÒRGAN DEL CONSELL D'EUROPA ATÉN LA DEMANDA CURSADA PER TRETZE ENTITATS DE DEFENSA DELS DRETS HUMANS

Inspectors del CPT arriben a Catalunya per investigar la deriva repressiva de CiU

David Fernández
redaccio@setmanaridirecta.info

Inusualment ràpid, el Comitè per a la Prevenció de la Tortura (CPT) del Consell d'Europa ha respost la demanda d'inspecció cursada el 6 de juny per tretze entitats catalanes de defensa dels drets humans. Tan ràpid, de fet, que els inspectors de l'organisme europeu que vetlla per la salvaguarda dels drets fonamentals ja són a Catalunya, sobre el terreny i en directe, des del 18 de juny, en una visita especial que es perllongarà durant una setmana.

Ara fa quinze dies, en una roda de premsa, l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans (OSPDH) de la Universitat de Barcelona

va anunciar que la petició cursada al CPT a Estrasburg havia estat acceptada i seria sotmesa a estudi. La sol·licitud demanava una visita extraordinària perquè considerava que la política repressiva impulsada pel govern de la Generalitat estava vulnerant obertament l'article 3 del Conveni Europeu, que prohibeix que ningú sigui sotmès a tortures, penes o tractaments inhumans o degradants.

Visita 'ad hoc'

Només deu dies després, els inspectors de l'organisme europeu van aterrar a Barcelona per fer una visita específica amb l'objectiu de compilar informació addicional, visitar centres de privació de llibertat i i entrevistar-se amb tots els agents

policials, judicials i polítics implicats. Al tancament d'aquesta edició, els inspectors ja s'havien reunit amb l'OSPDH i part de la cúpula d'Interior. Durant la trobada, l'OSPDH va aportar documentació nova sobre l'increment de les denúncies contra els Mossos -un 409% durant 2011-, la situació al CIES de la Zona Franca i les sis denúncies noves rebudes des de dins de les presons catalanes.

L'òrgan del Consell d'Europa, un dels més prestigisats en l'esfera internacional, acostuma a treballar amb visites periòdiques i, en comptades ocasions, fa visites *ad hoc* de caràcter extraordinari. Un cop acabada la visita, formalitzen un informe exhaustiu amb recomanacions que eleven a l'Estat membre. L'Estat,

però, pot vetar la publicació de l'informe. És el que va fer Zapatero entre 2009 i 2011, no autoritzant la publicació d'un informe que denunciava la incomunicació antiterrorista i la persistència dels maltractaments.

El CPT ja va venir a Catalunya, en visita periòdica, el 17 de juny de 2011, un mes després de l'intent virulent de desallotjament de la plaça de Catalunya. En aquella ocasió, el CPT va rebre dos dossiers molt extensos sobre les càrregues policials del 27-M. Només un any després d'aquella denúncia, segons Iñaki Rivera, coordinador de l'OSPDH, "la repressió no ha fet més que aguditzar-se i agreujar-se, fins al límit d'acostumar-nos a viure-ho com un escenari quotidià".

L'informe elaborat per l'OSPDH, que té el suport de dotze entitats catalanes de defensa dels drets humans, és un extens relat documentat que porta per títol *Criminalització de la dissidència, expansió del sistema penal i situacions d'abusos policials com a respostes davant la crisi econòmica a Catalunya*. La militarització del carrer, la no identificació dels efectius antidisturbis, l'ús lesiu de pilotes de goma, el recurs a les sancions administratives discrecionals contra activistes socials, el dispositiu policial davant la cimera del BCE, la web de delació, els atacs al moviment estudiantil, l'anunciat enduriment del Codi Penal i els règims especials dels CIE i el DERT són els eixos d'una denúncia que el CPT ja està investigant.

, així està el pati

BAGES · SECRET DE SUMARI

Nou neonazis en presó preventiva sense fiança pel Cas Stroika

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

El jutjat d'instrucció número 2 de Manresa ha decretat presó preventiva sense fiança per a nou dels dotze neonazis detinguts el 13 de juny. De la resta, dos han quedat en llibertat provisional i s'hauran de presentar cada dia 1 i 15 de mes al jutjat i un menor va passar a disposició de la fiscalia de menors. Els dotze neonazis estan relacionats amb la brutal agressió que es va produir davant la Sala Stroika de Manresa el 23 de març, poc abans que hi comencés un concert antifeixista. L'agressió va deixar tres joves ferits, un d'ells en estat de coma i amb seqüeles greus (DIRECTA 267). S'acusa el grup neonazi de dos delictes de lesions, un d'incendi, de pertinença a banda organitzada de caràcter delictiu, de temptativa d'assassinat i de tinença il·lícita d'armes. Però, tot i aquestes acusacions, la jutgessa, que ha decretat el secret del sumari, no els ha imputat cap delictes de tipus ideològic. Cal recordar que diversos dels detinguts estan relacionats amb organitzacions neonazis i que alguns tenen antecedents i fitxes policials arran de baralles i pallisses per motius racistes. És el cas d'un dels detinguts, que està imputat per una agressió racista a una persona negra a Madrid, segons fonts properes al cas.

Els membres del grup d'ultradreta van ser detinguts a diverses localitats del Vallès (Terrassa, Viladecavalls i Castellar del Vallès) i de l'Anoia (Capellades i Igualada). Durant les detencions, també es van confiscar armes blanques i material nazi. La investigació ha apuntat que l'agressió del 23 de març hauria estat premeditada, planificada i executada de forma contundent i molt ràpida, utilitzant barres de ferro i punys americans, armes que estan prohibides. Cal recordar que l'atac va anar acompanyat de l'ús de bengales, amb les quals van agredir un grup de joves dins d'un cotxe i que també van fer servir per crear una cortina de fum per dificultar identificacions durant l'agressió i la fugida. Segons dades extretes del bloc del periodista Xavier Rius, la pista inicial va ser una furgoneta Mercedes Vito blava amb vidres tintats que, dues hores abans de l'agressió, hauria estat vista en un descampat de Capellades. El grup neonazi va estudiar quina era la ruta amb menys càmeres de seguretat per arribar a la Sala Stroika, segons apunta l'article de Rius.

BARCELONA · CONTRABANDA FM EMET A TOT EL TERME MUNICIPAL DE BARCELONA DES DE L'ANY 1991

La Generalitat vol tancar el centre emissor de ràdio Contrabanda

SENEN ESCODA

Contrabanda FM sovint ha emès des del carrer per donar cobertura en directe a les lluites socials

Carles Masià
redaccio@setmanaridirecta.info

La Generalitat està intentant forçar el tancament de Contrabanda FM, una de les ràdios lliures més veteranes i actives de la ciutat de Barcelona, que emet des de l'any 1991 a tot el terme municipal. Com a mínim, això és el que es desprèn de l'actuació de la Subdirecció General d'Ordnació de l'Espai de Comunicació Audiovisual -organisme dependent de la Conselleria de Cultura-, que ha enviat una notificació que

Contrabanda FM reclama el dret de poder usar l'espai radioelèctric com a emissora sense ànim de lucre

exigeix la clausura del centre emissor que la ràdio barcelonina té al Turó de la Rovira. Arran d'aquesta notificació, en cas que Contrabanda FM no deixi d'emetre el dia 25 de juny, pot haver d'afrontar una multa de 100.000 euros, cosa que l'abocaria al pre-

cinte de la seva infraestructura tècnica i al tancament definitiu.

La zona dels turons de la Rovira i el Carmel es troba afectada per un pla integral que pretén regular les emissions il·legals que fan diverses ràdios pirates comercials a la zona. La Generalitat, però, no té en compte la particularitat de Contrabanda, una emissora de caràcter autogestionat i no comercial, que no emet publicitat ni rep cap mena de subvenció. Segons Contrabanda FM, aquest és el pretext que està utilitzant la Generalitat per impedir el dret d'emissió de les ràdios lliures, sobre les quals no hi ha cap legislació específica. Únicament la llei 22/2005 de 29 de desembre (Llei de la comunicació audiovisual de Catalunya) contempla l'existència de ràdios sense ànim de lucre, però no concreta l'accés a les llicències.

De moment, la comissió jurídica de la ràdio ha preparat un plec d'al·legacions a l'expedient que podria endarrerir els procediments, que es basen, sobretot, en el dret de poder usar l'espai radioelèctric com a ràdio no comercial. Ahora, s'ha demanat una trobada amb la Secretaria de Mitjans, però fonts de l'emissora han assegurat que l'administració catalana preveu que la reunió podria tenir lloc, com a molt aviat, a principis de juliol.

Campanya de solidaritat

A banda del front legal, la ràdio està engagent una campanya per afrontar amb més garanties l'expedient obert per l'administració. Per visibilitzar el suport de l'entorn, Contrabanda també ha emès diverses falques i vídeos (a disposició dels mitjans que vulguin difondre aquests materials i solidaritzar-se amb l'emissora) i ha iniciat una iniciativa de recollida

S'ha iniciat una iniciativa de recollida de signatures adreçada a persones i col·lectius

de signatures adreçada a persones i col·lectius. D'altra banda, la coordinadora de ràdios lliures de Catalunya ja ha emès un comunicat de suport, on denuncia els episodis de "tancaments, segrest d'equips, usurpació del dial per part d'emissores comercials -públiques i privades- i sancions administratives" a què s'han vist abocades aquestes emissores durant les últimes quatre dècades.

Sense anar gaire enrere en el temps, Ràdio Pica i Ràdio Bronka pateixen interferències al 96.6 de l'FM -dial que comparteixen- per

part de l'emissora privada comercial Ambz FM des de fa gairebé dos anys. La Secretaria de Mitjans coneix tots els detalls del cas, amb l'agreujant que les interferències es produeixen des de la planta que té l'empresa Telefònica a la torre de Collserola, però, de moment, l'emissora continua emetent sense problemes. D'altra banda, Ràdio Línia IV, ubicada a Nou Barris, també té el dial interferit per una altra ràdio comercial, Rock'n'Gol (103.9).

Implicació amb les lluites socials

Precisament, Contrabanda FM (91.4) ha estat una de les ràdios més implicades amb les lluites socials durant els últims anys. La seva programació se centra en programes culturals, musicals, de debat, d'alternatives i compta amb un butlletí d'informació setmanal. A més, també ha participat -juntament amb altres mitjans de comunicació alternativa- a l'Agència 29-S, creada per informar sobre els aspectes silenciosos o tergiversats de la vaga general de 2010, una experiència que es va repetir el 29 de març d'enguany i que va tenir un índex molt alt de difusió i de participació.

Per tot plegat, si l'amenaça de tancament de la Generalitat s'arribés a complir, podria ser que, a molts barris de Barcelona, no hi arribés el senyal de cap ràdio lliure.

MIRALLS
Mariano Ferrer
La recerca d'un
periodisme honest
pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS
Rereguarda en moviment,
solidaritat i suport mutu
pàg. 6 i 7

Quaderns d'Il·lacrua 110

DIRECTA 278
20 de juny de 2012

A FONTS | DONES EN CONTEXTOS DE MIGRACIÓ

Cohesió social, participació i ciutadania

El fet migratori constitueix un gran desafiament, que esdevé doble en el cas de les dones. Lluny de la seva família, del seu cercle social i del seu espai laboral –si és que en tenien–, les dones migrants s'aventuren a viure en una altra cultura, en un altre espai geogràfic, social, polític i econòmic. Tot això les desarrrela de tot el que, fins al moment de migrar, els era familiar, proper i conegut, tot i que, sovint, aquest context estigués marcat per les dificultats, els problemes o les situacions adverses. El Congrés Internacional Feminisme i Migració: Intervenció Social i Acció Política (www.generatech.org/es/femigra), organitzat el febrer de 2012 pel Grup Fractalitats en Investigació Crítica de la Universitat Autònoma de Barcelona, va prestar una atenció especial a tota aquesta problemàtica. Hi van participar persones de diverses latituds que treballen pels drets humans de les dones migrants. Al congrés, expertes en migració, gènere i desenvolupament, van parlar de cohesió social, participació i ciutadania des de la perspectiva de les dones en contextos de migració.

Sara Cuentas Ramírez
afons@setmanaridirecta.info

Segons l'Organització Internacional per a les Migracions (OIM), arreu del món, hi ha 214 milions de persones migrades internacionals (que han abandonat el seu país). Les migrants constitueixen el 3,1% de la població mundial. Per tant, avui dia, una de cada 33 persones és migrant i, si les ajuntéssim totes, integrarien el cinquè país més poblat del món. De totes aquestes persones, el 49% són dones.

Per tant, resulta necessari evidenciar i visibilitzar l'impacte del procés migratori en la vida de les dones i com aquest fet reconfigura la seva mirada, la seva manera de sentir, d'accionar i d'estar al món des d'una perspectiva global. Una mirada, la de les dones migrades, en què l'Estat-nació –tant el d'origen com el de destinació– s'esvaeix en benefici de l'espai transnacional, en benefici del viure "aquí i allà", en un flux constant de remeses tangibles i intangibles i en un context de restriccions legals, de limitacions socials, invisibilitat, pèrdues i guanys.

La migració com a relació

Actualment, la migració es considera un problema social i no és reconeguda com una característica humana que emergeix del desig de canvi i desapropiació del lloc d'origen. Aquest desig demostra que la migració social genera mobilitat en les relacions de poder a escala global perquè és una activitat

política que impugna el sistema capitalista. És a dir, a través de la mobilitat internacional, quan els individus que conformen un Estat decideixen viure en altres latituds, posen en qüestió els desavantatges que té el seu lloc d'origen, en contraposició als avantatges existents en altres països detentors de desenvolupament i que, precisament, són els causants d'aquestes desigualtats a través dels seus actors econòmics transnacionals. D'altra banda, a través de les remeses, que es converteixen en fugida de riquesa dels països de destí cap a altres espais geogràfics, també es posen en entredit les relacions de poder existents.

Actualment, el fet migratori s'interpreta de manera jeràrquica, com un problema social i no pas com un procés d'interrelació

La gent que veu la migració com un problema entén el territori com a origen, partint de l'existència d'una *autocònia* pura i plena. Aquesta visió jeràrquica i discriminatòria ens parla de l'*autocònia* com a fonament, com a subjectivitat i propietat. És una perspectiva que tendeix a generar una visió de les persones immigrades com a conquis-

tades, gent que es troba lluny de la Terra Promesa, o com a tercermundistes que vénen a envair territoris aliens, és a dir, les altres, les estranyes, les que sempre estan fora.

Però, lluny d'aquesta mirada jeràrquica, la migració s'ha d'interpretar com una relació: el fenomen migratori no es compon de totalitats tancades de persones que es mouen d'un origen cap a una destinació aliena, sinó que és un fenomen complex i dinàmic, un moviment constant integrat per elements interrelacionats (maneres de pensar, geografia, problemes socials, polítics, econòmics, mediambientals i personals, moviments artístics i culturals, delinqüència organitzada, tràfic de persones, narcotràfic, etc.).

Efecte crisi

Arran de la crisi econòmica mundial i de l'augment de la desocupació, els corrents migratoris cap als països anomenats desenvolupats s'han reduït. En el cas de l'Estat espanyol, el govern ha endurit la llei d'estrangeria per limitar el flux migratori, ha activat els centres d'internament d'estrangers (CIE) per penalitzar les persones sense papers i facilitar la seva repatriació i, finalment, ha restringit l'accés a l'atenció bàsica de salut a les persones immigrants que no tenen papers (Decret Llei 16/2012, de reforma d'accés al sistema sanitari). A més, el govern espanyol està oferint incentius financers a les persones immigrants aturades que desitgin tornar als països d'origen (el 2011, la Secretaria d'Estat d'Immigració i Emigració va finançar el retorn voluntari d'atenció social a 2.119 persones, 952 de les quals van sortir del país amb la Creu Roja).

La Taula de Treball sobre Migració, Gènere i Desenvolupament intenta fer visibles la mirada, l'opinió i l'experiència vivencial de les dones migrades

En aquest context, resulta imperatiu fer visibles la mirada, l'opinió i l'experiència vivencial de les dones migrades i fer-ho a través de la seva pròpia veu, per posar en pràctica les diferents capacitats i habilitats que tenen per assumir aquesta realitat i superar les dificultats i els desafiaments amb què es troben a la societat de destinació. Això hauria de permetre, principalment, visibilitzar les seves apostes, les seves iniciatives i la seva participació activa en els diferents espais associatius i polítics que han anat conquistant a força de constància i de confiança en si mateixes.

Un clar intent de dur tot això a la pràctica és la Taula de Treball sobre Migració, Gènere i Desenvolupament (TMGD), que agrupa diverses organitzacions de dones migrades com a espai per a la incidència i la denúncia i que va assistir al Congrés Internacional sobre Feminisme i Migració FEMIGRA per compartir la seva agenda de prioritats i propostes per fer front a la crisi. Algunes de les integrants de la

taula també van fer sentir les seves propostes amb ponències específiques sobre la cohesió social, la participació política, la condició de ciutadania i el fet d'assumir-se com a subjectes de dret. Tots ells són temes clau que les veus de les dones migrades organitzades han posat en qüestió des de fa temps per reivindicar una participació política real en els espais de presa de decisions.

Les organitzacions Associació Cultural, Educativa, Social i Operativa de Dones Pakistaneses (ACESOP), Associació de Dones Immigrants Subsaharianes (ADIS), Diàspora Solidària, Federació d'Entitats Peruanes a Catalunya (FEPERCAT), Grup de Dones Migrants de Sant Cugat, Integració de Joves Latinoamericans, Maloka, Mujeres Pa'lante, Plataforma Q'atary Perú, la Fundació Indera i, a títol individual, Sílvia Fernández Capcha i Badia Bouia van decidir constituir la Taula de

Treball sobre Migració, Gènere i Desenvolupament amb la finalitat d'enfortir les seves capacitats col·lectives, actuar de manera conjunta per aconseguir incidència política i donar visibilitat al treball en xarxa per obrir espais de participació i reivindicació a les dones migrades a Catalunya davant les situacions de discriminació i vulneració dels drets humans. A continuació, detallarem algunes de les seves reivindicacions.

Participació i ciutadania

Per a les dones migrades de la TMGD, la participació fa referència a la capacitat d'actuar, d'expressar, d'opinar, de decidir. És a dir, ens parla de com exercim la ciutadania. La ciutadania posa en relleu el nostre grau de consciència i d'assumpció dels drets als quals tenim dret i, per tant, assenyalava el nivell d'empoderament aconseguit. La política ens parla del poder i de les seves

relacions, no únicament dels espais on s'expandeixen o es limiten els drets de les persones migrades, sinó de la relació de forces, de la governabilitat, d'idees col·lectives i individuals, de l'espai públic, del privat i del global.

Sens dubte, aquesta conjunció posa en qüestió la posició i la condició de les dones migrades en una determinada societat. És a dir, la condició de saber si tenen cobertes o no les seves necessitats pràctiques i si han generat o no oportunitats que facin realitat els seus interessos estratègics. Si, a aquesta conjunció, hi afegim els termes de transnacionalitat, reivindicació, ciutadania global i feminisme, evidenciam una realitat desafiadora i plena de contrastos, en què l'acció individual i col·lectiva de les dones migrades des de les seves realitats diferents i diverses planteja molts reptes. En aquest sentit, la TMGD està actuant per fer visibles les capacitats de les dones migrades per denunciar i canviar les seves realitats.

Cohesió social: un enfocament de drets i de gènere

Tots els documents institucionals, jurídics, reglaments o plans de govern que fan referència a la migració emfatitzen la necessitat de possibilitar la integració de les persones immigrants. Però sempre es fa des d'una òptica de normalització de la seva vida quotidiana d'acord amb el conjunt de la societat de destí, sota els paràmetres d'aquesta societat, des del compliment de deures, de respecte a les normes cíviques, de domini de la llengua, de coneixement de la cultura i adequació a la manera de viure, sentir i pensar vigent en aquesta societat. En canvi, no es tenen en compte les aportacions que brinden les persones immigrants a la societat de destinació i, per tant, la cohesió de què parlen els documents institucionals és una cohesió a mitges.

La cohesió no s'assumeix en casos com un consens intercultural entre totes les persones que formen part d'una societat, independentment del seu origen, classe o ètnia. Tampoc no parteix d'un projecte o una situació comuna, perquè no es té en compte que la interacció social de les persones que han passat per processos migratoris no és la mateixa que la de les persones de la societat de destinació (per exemple, el seu estatus de ciutadania és molt limitat i condiciona la seva participació en igualtat de condicions amb les persones originàries del país de destinació). Així doncs, no es parteix d'un sentiment de pertinença comuna perquè permanentment es recorda a les estrangeres que són immigrants, persones alienes a la societat.

Des de la perspectiva de la TMGD, en canvi, una societat que busca promoure la cohesió social ha d'impulsar un procés de diàleg i intercanvi, de mutu acord, de participació activa i amb veu pròpia de totes les persones que integren la societat, sobre la base de necessitats i interessos comuns, sense excloure ningú del procés.

Així mateix, la cohesió social s'hauria de gestionar des d'un enfocament de drets i de gènere, de reconeixement de la ciutadania plena per a totes les persones que integren la societat, d'accés als espais de participació i de representació, de generació de referents

IL·LUSTRACIÓ:
Merlí

comuns i també significatius que representin les veus, les mirades i les opinions diverses dels homes i les dones que conviuen en un mateix espai social per superar la discriminació, els conflictes de convivència i les divisions socials.

Gestionar la cohesió social en contextos de migració des d'un enfocament de drets i amb perspectiva de gènere significa focalitzar la mirada en les persones immigrants. I deixar de considerar-les com a ciutadanes de segona categoria, de tenir-los por, de rebutjar-les, de veure-les com a il·legals, com a immigrants eternes i com a víctimes. Significa comprendre que, darrere de les seves experiències de vida, existeix un context internacional que ha generat la mobilitat humana, que en si mateixa és un dret, però que augmenta arran de la situació d'exclusió, injustícia i falta d'oportunitats que es viu a les societats d'origen. Unes situacions que, sovint, són causades per la ingerència dels poders econòmics de les societats de destinació.

Ciutadania, condició humana i gènere

Les dones migrades consideren que s'ha d'assumir que la ciutadania és inherent a totes les persones, independentment del seu origen i de la possessió o no dels papers que atorguen la condició de ciutadana. L'estatus de ciutadania no és una categoria cedida per l'Estat, sinó que prové del simple fet de formar part de la societat, d'interactuar amb ella, de conviure amb altres, d'inserir-se en els mecanismes socials i de reconèixer i complir les seves nor-

mes. I, sobretot, la ciutadania ha de ser una categoria que permeti fer efectius i protegir els drets humans.

Actualment, la ciutadania confereix una igualtat formal, però no una igualtat efectiva. És a dir, la ciutadania parteix de la consideració que totes les persones tenim els mateixos drets, però no té en compte que molta gent no parteix de la mateixa base. Per tant, els drets que confereix la ciutadania només són exercits de manera efectiva per algunes persones i, en contextos de migració, la limitació de drets per a les persones immigrants és molt més evident.

Així mateix, la importància de concebre la ciutadania des del feminisme és crucial per a les dones migrades: els drets que atorga l'estatus de ciutadana no poden ignorar la lectura en clau de gènere, ja que les dones no exerceixen una ciutadania completa, sinó una ciutadania de segona. Aquesta situació encara és més acusada en el cas de les dones que han viscut un procés migratori.

Una ciutadania global

D'altra banda, la ciutadania global que assumeixen de manera reivindicativa les dones migrades no és una adopció que s'expressi en termes normatius i legislatius a cap país. És un estatus que s'ha generat arran de la seva experiència migratòria. En aquest sentit, les dones migrades integrants de la TMGD reivindiquen la ciutadania global per visibilitzar la seva connexió transnacional, de ciutadania mundial, la se-

En molts casos, l'experiència migratòria ha dotat les dones d'autonomia per gestionar les seves pròpies vides al país de destinació

- **Eloi de Mateo**

Una societat que vulgui promoure la cohesió social ha d'impulsar un procés de diàleg i participació activa de totes les persones que la integren

va capacitat de viure aquí i allà i la importància dels drets universals.

La ciutadania global s'ha anat construint amb les pràctiques reivindicatives de les persones que van migrar, sobretot des del moviment de dones que es van començar a posicionar dins d'espais molt més amplis a partir de la vinculació transnacional amb el moviment de dones del seu país d'origen.

La ciutadania és global en sentit figurat, ja que existeixen fronteres per a les persones que transiten per l'espai global, cosa que no passa en el cas de les grans transnacionals econòmiques i les seves inversions. Reconfigurar aquest mecanisme neoliberal és imperatiu per transnacionalitzar els drets humans.

Experiència migratòria i autonomia de les dones

Tot i que aquesta realitat evidencia que les dones migrades són subjectes socials actius, amb una problemàtica específica i amb necessitats i demandes pròpies, se les continua considerant subjectes passius. També cal destacar el conflicte individual i col·lectiu que experimenten en el moment de creuar la frontera, ja que, a la pràctica,

estàn desafiant els rols assignats tradicionalment.

Les dones migrades entenen el procés migratori com una responsabilitat que els permet reconfigurar el rol que tenien en l'espai privat al seu país d'origen. Allà, assumeixen tasques de cura, però, ara, aquí, són proveïdores, incideixen sobre els acords que prenen les famílies al país d'origen i van generant oportunitats de millora. Tot això fa que se sentin més segures de si mateixes, malgrat les circumstàncies que viuen a la societat de destinació.

Per altra banda, les dones perceben la migració com una oportunitat que els transforma la vida des del punt de vista emocional i personal, sobretot pel que fa al reconeixement i la valoració en la presa de decisions. Són dones més independents, planifiquen les seves despeses i enviaments i es vinculen en xarxa amb altres dones d'altres nacionalitats.

En molts casos, l'experiència migratòria ha dotat les dones d'autonomia per gestionar les seves pròpies vides al país de destinació; ha fet que puguin satisfer les seves necessitats i els seus projectes sense dependre de referents socials, i també ha fet que sorgeixin col·lectius de dones de diversos orígens que es reuneixen i s'organitzen per crear xarxes socials de suport. Moltes d'elles tenen finalitats lúdico-festives o d'aprenentatges i intercanvi d'experiències, però, en si mateixes, són un espai molt valuós per a la interacció i l'enfortiment de capacitats individuals i col·lectives.

Gat vell de la crònica basca, Mariano Ferrer ha resseguit tots els paisatges del conflicte polític que encara perdura a Euskal Herria. Des de les pàgines d'“El Mundo” (quan s'inclinava per l'esquerra), passant per ‘Egin’ (del qual va ser el primer director l'any 1977), però sobretot a través de Ràdio Popular-Herri Irratia entre 1971 i 2004, Ferrer ha donat veu a les diatribes d'un període en què ETA i la violència d'Estat han representat l'empremta més dramàtica. Els seus comentaris incisius, domesticats pel respecte a la veritat i la cerca de matisos, l'han convertit en un referent per al periodisme polític més enllà dels set ‘herrialdes’. Recentment, una selecció del miler i escaig d'articles escrits per Mariano Ferrer (Donostia, 1939) han estat relligats pel periodista i amic Imanol Murua al llibre ‘Mariano Ferrer, lo que dije y digo’ (Editorial Ttarttalo). Una obra imprescindible per aproximar-nos a la figura d'un cronista tot terreny que, en un exercici de coherència constant, ha modulats l'actualitat basca sense renunciar al compromís amb la llibertat i la defensa dels drets humans.

Àlex Romaguera
entrevista@setmanaridirecta.info

‘Mariano Ferrer, lo que dije y digo’ apareix just en el moment que ETA deixa l'activitat armada. Presentes l'obra com a síntesi del conflicte que has narrat?

Certament, la meua trajectòria ve marcada pel conflicte, fins al punt que el darrer dels meus articles, “Zutik Euskal Herria”, es titula com el document amb el qual Batasuna va fer el tomb cap a l'escenari actual. De fet, acabo el text expressant el desig que l'esquerra *abertzale* no ens decebi de nou i emprengui el camí cap a la resolució del conflicte des de vies exclusivament polítiques.

En la teua pràctica professional, la clau ha estat erigir-te en un “independent participant”?

Mai no he renunciat al compromís d'explicar les coses que passaven de forma rigorosa, però també afavorint modestament una cultura d'entesa perquè la violència s'acabés, en benefici d'una solució democràtica. La participació, l'he mantinguda en paral·lel al periodisme, sense que els camps es barreassin mai, ja sigui a Elkarri, com a portaveu dels afectats pel macroprocés 18/98 contra l'entramat civil de l'esquerra *abertzale* o en altres espais socials. He desenvolupat aquesta premissa des de la precarietat, com va ser el meu pas per Ràdio Popular-Herri Irratia, a Donostia, on vaig fer de comentarista des de l'any 1971 fins el 2004, any de la meua jubilació.

L'adversitat conté la paradoxa d'estimular la creació?

Em donava marge per oferir una mirada personal de la realitat, ja que, més enllà de l'etapa a Ràdio Nacional d'Espanya, vaig descobrir la possibilitat d'interpretar què deien els mitjans i com ho podien haver dit. Feia una relectura de l'actualitat publicada en una Euskadi postfranquista on tothom anhelava veus diferents de les hegemòniques. D'alguna manera, he fet vampirisme del que apareixia als quioscos a cavall de l'opinió i de la interpretació; un model que la dictadura de la immediatesa ha liquidat.

El presentisme ho fa inviable?

Caldria parlar d'allò que no s'explica i de perquè no s'explica, ja que ens hem instal·lat en un periodisme que repica les fonts sense desvetllar-nos el que desconeixem. Salvant honoroses excepcions, avui, el periodista utilitza les declaracions per fer opinió, però no al servei de les seves idees, sinó del grup empresarial per al qual treballa.

Hi està supeditat?

Abans donava una opinió que interessava a la societat. Ara, en canvi, reproduïx les instruccions de qui el paga. És a dir: en lloc de complir la funció de controlador del poder per protegir la societat dels seus excessos, ha esdevingut empleat d'interessos corporatius. I això ha provocat que ens acostumem a observar les informacions a partir d'unes rutines on només compta l'espectacularització, la immediatesa i la cerca d'audiència, fet que va en detriment de la riquesa i del valor pedagògic de la narració.

Trobes a faltar el periodisme per pensar i no per actuar?

Tenim idealitzat el periodista que surt al carrer a buscar la informació i l'elabora per fer-la entenedora tal com desitja. Però, de raons, no en falten. Avui, el periodisme està tancat al despatx i transforma els informes dels seus intermediaris en notícia. Diria que, en un 80% dels casos, el periodista recoll, resumeix o reescriu el que li arriba. Un treball burocràtic de resultes del qual, en casos com el de Bankia, per exemple, només sabem el que es publica i no les xifres concretes ni què amaga exactament.

– *“En lloc de controlador del poder, el periodista ha esdevingut un empleat dels interessos corporatius”*

En l'univers basc, que està polaritzat pel conflicte, aquesta actitud ‘equidistant’ no sempre ha estat ben rebuda, oi?

De vegades, les bones intencions en què tots ens movem no es llegeixen així. El problema informatiu, a Euskadi, ha estat distingir entre el que consideres just i el discurs que has d'adoptar en l'àmbit professional. Si fas periodisme, crec que t'has d'aïllar del posicionament íntim per reflectir com transcorren les coses. En lloc d'inclinar-te per un o altre combatent, has d'explicar el combat. Jo he procurat fer-ho sempre així, amb el risc que una part em titllés de moderat i l'altra d'avalador de la violència. Necessites un

Mariano Ferrer: Si la narració s'aproxima a la realitat, guanyes credibilitat perquè et consideren honest

temps per assumir que ningú no t'estimarà del tot perquè no acabaràs satisfent ningú del tot, però, si la narració s'aproxima a la realitat viscuda, guanyes credibilitat perquè et consideren honest.

L'article "Zutik Euskal Herria" anava en la línia de sortir de l'esquema prefixat?

Analitzava el fet que les bases de l'esquerra *abertzale* apel·laven a superar l'etapa de la confrontació clàssica per anar cap a una confrontació política. A diferència d'altres processos, la iniciativa no emanava de dalt sinó de les pròpies bases. Passats els mesos, entenc que l'article va contribuir a empènyer cap a la direcció que molts desitjàvem; un canvi d'actitud fonamental perquè ETA aturés l'activitat i s'iniciés el procés de pau.

Aquest nou escenari ha acabat definitivament amb la ciclotímia a la qual estàvem avesades?

La sensació majoritària és d'il·lusió, però és una il·lusió prudent, sense l'eufòria d'altres ocasions. L'esquerra *abertzale* ha vist que, si en les converses de Loiola va caure en la precipitació, ara cal prudència, temps i molta responsabilitat.

Ha de demostrar que el procés és sòlid?

Pren la decisió unilateral perquè s'adona que s'ha convertit en un obstacle pels objectius que defensa. L'esquerra *abertzale* observa que té l'obligació d'actuar perquè ETA mogui fitxa i acabi, definitivament, amb l'acció armada. Fins i tot, en relació als presos i les preses, es prepara per explicar que els passos han estat acordats col·lectivament, però que, a diferència dels represaliats irlandesos, les sortides seran individuals. També és conscient que, en el context de crisi actual, l'Estat espanyol té altres prioritats abans que enfan-

gar-se en el tema basc. En definitiva: no té altre remei que combinar la prudència amb la paciència i la responsabilitat de demostrar que vol fer política en majúscules.

La societat li demana passos segurs?

Sí. I amb el vot a Bildu, li ho demostra, valorant el seu pas unilateral i l'aposta per confluïr amb la resta de forces d'esquerreres, fet que cristal·litza amb l'Acord de Gernika. Alhora, també rep el suport dels qui rebutgen la il·legalització de Sortu i els abusos de l'Estat en matèria policial i judicial. Però, més que un vot de protesta, representa el vot per evitar el retorn d'ETA. La societat diu a l'esquerra *abertzale* que li dóna suport perquè això no passi.

— *"Més que un vot de protesta, el vot a Bildu pretén evitar el retorn d'ETA a la lluita armada"*

Ja dins les institucions i amb un coixí internacional que fa més versemblant l'abandó de les armes, entrem en una nova etapa?

Per descomptat. L'esquerra *abertzale* ha de demostrar que, més enllà de l'acció i la mobilització, sap gestionar les institucions i entendre's amb la resta d'actors en temes concrets.

Això ens porta a un clima de distensió?

Ens trobem en aquest trànsit. Tot i que les posicions continuen marcades i els mitjans encara es troben immersos en la lògica de la confrontació, s'observen alguns canvis.

Hi ha una descompressió social i, en relació als casos dels represaliats o del mateix Arnaldo Otegi, alguns discursos varien. Tant és així que el PSE construeix l'imaginari que, algun dia, en una Euskadi normalitzada, pot governar amb l'esquerra *abertzale*. Per això es dedica a establir espais de col·laboració que condueixin a aquest escenari de futur. En l'àmbit social, també veiem que moviments com Lokarri (abans Elkarrri) o la plataforma de dones Ahotsak recuperen el protagonisme després de la fagocitació que n'havia fet l'esquerra *abertzale*. Són punts que apropren els sectors de la societat que, fins ara, s'havien distanciat arran del conflicte.

D'aquí unes dècades, quan algú vulgui escriure la història del conflicte, quin relat hauria de fer?

La història no es pot escriure a partir de la mirada que es té en el moment de fer-ho, sinó d'acord amb el que va succeir. Tampoc ha de contemplar només un període determinat; el relat ha d'incloure tots els moments i tots els punts de vista, lluny del simplisme i del *bonisme* que podria generar el pas del temps. Per tant, no val un relat que confongui la fi d'ETA amb la fi d'una voluntat que és molt anterior, ni tampoc afirmar que, gràcies a ETA, es va arribar al nou període.

Cal fugir de les mirades unívokes?

Exacte. De la mateixa manera que seria negatiu afirmar que les víctimes van ser, simplement, una conseqüència del conflicte. Si es van produir, va ser per voluntat expressa d'uns actors que tenen noms i cognoms. Caldria, doncs, integrar totes les perspectives i admetre que no hi ha veritats úniques ni, tampoc, vencedors i vençuts. El periodisme i la historiografia poden ser tant militants com vulguin, però, per sobre de tot, han de ser honestes.

FOTOGRAFIES:
Luís Tato

L'actuació dels Mossos el 27-M va provocar més d'un centenar de ferides

Albert Garcia

Vint persones van ser encausades per intentar aturar un desnonament al barri del Clot

Albert Garcia

Solidaritat i suport mutu, les armes de la rereguarda

Des de la darrera vaga general, s'han produït 106 detencions i 50 imputacions penals comunicades mitjançant citacions. Sis persones han estat empresonades. Cinc d'elles ja han estat posades en llibertat i una encara continua en presó preventiva. En total, s'han pagat divuit mil euros en fiances, però també s'acumulen penes-multa per resistència als desnonaments i sancions per assistir a manifestacions no comunicades.

Davant la necessitat de fer front a l'actual deriva repressiva -detencions, identificacions, sancions, agressions- i els efectes psicosocials que se'n deriven, neix Rereguarda en moviment. Una plataforma solidària que també vol actuar ofensivament -proposant, actuant i informant el conjunt de la ciutadania- i posar en primer pla l'escalada de violència econòmica, institucional, judicial i policial.

Gemma Garcia
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

En un context de guerra, la rereguarda és la tropa que marxa al capdavant d'una columna per donar-li seguretat. La rereguarda que ens ocupa té com a armes la solidaritat, els suport mutu, les places i el carrer. En moviment constant i com a espai de confluència, Rereguarda en moviment ha creat una xarxa àmplia mitjançant assemblees obertes i ha definit diverses comissions. El grup no només pretén esdevenir una eina per do-

nar suport legal, econòmic i psicosocial a totes les represaliades i enfrontar els processos judicials presents i futurs, sinó que, alhora, vol donar resposta a les polítiques antisocials del govern català i espanyol. Rolando Guerra, membre de la plataforma, assegura que, avui dia, la repressió forma part de la política del poder: "La imposició de les retallades ha d'anar acompanyada de repressió, per força".

L'informe de l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans (OSP-DH) que es va presentar el sis de juny

FOTOGRAFIA:
Víctor Serrí

ho vinculava directament: "L'enfonsament de l'Estat social va acompanyat de l'enfortiment d'un Estat penal que, sense escatimar despeses, està més preocupat per reprimir les expressions de dissidència i de protesta que per satisfer els reclams d'una ciutadania farta de l'espoli a què es veu sotmesa". Rereguarda en moviment també vol posar l'accent en l'espoli esmentat. No volen "limitar-se a les denúncies de violència policial o judicial", també posen en primer pla "el conjunt de violència estructural que vivim", puntualitza Guerra.

Davant les onades repressives, sempre s'han organitzat grups per donar suport legal, econòmic i psicosocial a les persones represaliades. Però, segons Rolando Guerra, la conjuntura actual diferencia Rereguarda en moviment d'altres grups. Per començar, perquè, ara, "la repressió es dirigeix cap al conjunt de la societat i no cap a un col·lectiu concret; tots som sospitosos de ser dissidents". Per altra banda, la plataforma solidària manifesta la voluntat expressa de trencar barreres i elaborar una estratègia conjunta, articulada entre diversos

El 6 d'octubre els Mossos van detenir 6 activistes que s'havien presentat voluntàriament a la Ciutat de la Justícia

- Albert Garcia

Campanya per visibilitzar els efectes de les bales de goma

- Robert Bonet

sectors socials. La intenció és esdevenir un espai de confluència entre els grups de suport a la gent represaliada i els col·lectius i les entitats que no pertanyen específicament a l'àmbit antirepressiu.

Rereguarda en moviment parteix d'unes exigències mínimes, que passen per la retirada de les reformes i les retallades, la derogació de la llei d'estrangeria i el tancament dels centres d'internament d'estrangers (CIE), l'absolució i l'alliberament de totes les persones represaliades arran de les mobilitzacions contra les retallades estructurals, la prohibició de les bales de goma i la dimissió del conseller d'Interior Felip Puig i del ministre d'Interior espanyol Jorge Fernández Díaz. Si la por és un dels mecanismes de control polític més efectiu, Rereguarda en moviment pretén ser l'antídoto contra la paràlisi que genera la por. I també vol, a poc a poc, però sense pausa, enfortir les comissions i definir els àmbits d'actuació per afrontar el context actual, però també un futur que contempla l'enduriment del Codi Penal i l'ampliació de retallades antisocials.

+INFO

www.rereguardaenmoviment.org

Aportacions solidàries:
3025 0002 41 1433334966
(Caixa d'Enginyers)

BIBLIOGRAFIA

- *Afirmación y resistencia*. Carlos Martín Beristain i Carles Riera. Virus editorial, 1992
- *Tornen els grisos*. M. Almirall, C. Castellanos, V. Conca i R. Piqué. Edicions El Junc, 1999
- *L'Operació Garzón. Un balanç de Barcelona'92*. David Bassa. Llibres de l'Index, 1997
- *Cròniques del 6*. David Fernández. Virus editorial, 2006

A LA XARXA

- *Manual d'autodefensa civil*. Grupo 17 de marzo
- *Guia antirepressiva*. CGT
- *Conseqüències i efectes de la repressió en la persona i el seu entorn*. Alerta Solidària
- *Manuale antirepressivo*. Assemblée Social Guinardó-Can Baró
- *Informe de la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura (CPDT)*
- *Informe OSPDH. Europa ho ha de saber*

Defensa i contraatac judicial COMISSIÓ LEGAL

L'equip d'advocats i advocades és essencial. La comissió es posa al servei de tota aquella gent que ha de fer front a penes de presó, fiances, multes, detencions o escorcolls, però, especialment, vol oferir suport a les persones que no saben on recórrer. Per tant, és impres-

cindible fer pública l'existència d'un equip que treballa en el camp defensiu i que, alhora, pretén incorporar una política jurídica i legal ofensiva. La comissió es planteja prendre iniciatives en la línia de la querrela interposada per un grup de 56 persones con-

tra l'actuació policial del 27 de maig de 2011 a la plaça de Catalunya de Barcelona, o de la demanda de l'Associació Catalana per a la Defensa dels Drets Humans (ACDDH) per exigir la supressió de la pàgina web de delació creada pel Departament d'Interior.

Cap persona desprotegida COMISSIÓ CAIXA DE RESISTÈNCIA I ACCIONS

La comissió ha decidit finançar les visites mèdiques d'un noi que va perdre l'ull per l'impacte d'una pilota de goma. El procés judicial requereix un informe que vinculi la lesió a la pilota disparada per la policia, però la seguretat social no ho cobreix. La caixa de resistència es proposa cobrir les despeses judicials que implica una defensa, les advocades i procuradores,

però també l'assistència mèdica quan sigui necessària. L'objectiu és que cap persona quedi desprotegida pel simple fet de no tenir capacitat adquisitiva o un espai polític de referència que pugui donar-li suport. Per aconseguir els diners, s'organitzen activitats i hi ha un número de compte per fer aportacions econòmiques. La comissió va organitzar una presentació a la plaça

de Catalunya durant el primer aniversari del 15-M, ha fet una xerrada amb els iaioflautes i les feministes indignades, a més de concerts i *cafetes*, i ha col·laborat en l'organització de la manifestació del 16 de juny contra la repressió, la reforma laboral i les retallades socials. Les aportacions solidàries són fonamentals per al funcionament de la caixa de resistència.

Ser-hi i vigilar els mitjans COMISSIÓ DE COMUNICACIÓ

L'estratègia de la comissió de comunicació és, per una banda, visibilitzar la lluita i la repressió a la xarxa i, per l'altra, articular una resposta activa contra la criminalització mediàtica. En aquesta direcció, explica Rolando Guerra, la comunitat italiana va respondre a l'article d'Enric Juliana publicat a *La Vanguardia* el 8 d'abril que parlava sobre la presumpta "matriu

anarcoitaliana" de la vaga del 29-M a Barcelona. Les associacions actives d'italianes van publicar un manifest per exigir excuses i demanar explicacions pel contingut de l'article, que, sense aportar cap prova, dona una imatge parcial i equivocada d'una de les comunitats estrangeres més arrelades i presents a la vida pública catalana. Per tant, la comissió es planteja

presentar denúncies contra periodistes o mitjans de comunicació quan hi hagi una actitud criminalitzadora i difamadora. Per altra banda, també és essencial reivindicar la figura de les persones detingudes i el seu compromís amb les lluites polítiques i socials, com fa l'entrevista a dos membres de l'assemblea de suport al Rubén i l'Andreu que ha circulat per la xarxa.

Salut per esquerdar la por COMISSIÓ D'AFECTES PSICOSOCIALS

Un noi agredit durant la càrrega dels Mossos d'Esquadra a la plaça de Catalunya el 27 de maig de 2011 va estar ingressat un mes arran d'una crisi d'ansietat. És un exemple de les conseqüències que té la repressió sobre la salut. Tot i que es troba en una fase embrionària, la comissió pretén donar cobertura als impactes emocionals i físics de la repressió sobre les persones,

les famílies i els grups. L'empresonament, els maltractaments, la persecució i el control poden generar por, sentiments d'impotència, d'exclusió, de culpa o d'estress posttraumàtic. La comissió neix com una eina essencial de suport psicosocial, que rema a contrarietat per desconstruir la cultura de la por. Carola Miramon, de la comissió, explica que, a més d'oferir inter-

vençió directa de suport individualitzat i grupal, la comissió vol "actuar preventivament mitjançant el treball d'estratègies d'afrontament col·lectives". Miramon considera que hi ha un buit en aquest àmbit i, per tant, "és important obrir un espai on poder expressar, compartir, entendre i afrontar la vivència individual i el context polític-social de forma col·lectiva".

Del 1992 al 2012

FOTOGRAFIA: Jordi Borràs

El dia 9 de juny, molts dels detinguts durant l'anomenada *operació Garzón* vam trobar-nos a Olot amb motiu de l'estrena d'un documental arran dels vint anys d'aquelles fetes. Quan nosaltres vam ser detinguts, una dotzena de lluitadors independentistes complien condemna a les presons de l'Estat, mentre que d'altres companys de lluita eren a l'exili. Enrere, quedaven els noms de desenes de persones que havien patit presó i tortura a causa del seu compromís militant amb la lluita per la independència i els socialisme als Països Catalans.

La història de l'independentisme es pot escriure resseguint els fils de la repressió, una repressió que, en les seves múltiples formes, ha afectat milers de persones d'ençà de la mort del dictador. Milers de persones anònimes, totes amb nom i cognoms, que, amb la seva lluita i el seu compromís, han fet de la solidaritat la principal eina de lluita.

La presència de militants independentistes també ha estat una constant en moltes de les lluites socials i polítiques del nostre país: lluites sindicals, de defensa de la terra, per un ensenyament públic, en defensa de la llengua, contra el patriarcat, contra l'especulació, contra el capitalisme...

De fet, el naixement del moviment beu de moltes de les lluites socials dels anys vuitanta i aquest és el seu principal actiu. En moments de creixement del sentiment independentista, cal recordar i reivindicar, més que mai, aquesta trajectòria política, ja que la independència, més que un canvi d'estructures jurídiques i administratives, ha de ser un instrument de transformació cap a una nació econòmicament més justa i socialment més lliure.

La repressió, però, no és un fet del passat; la repressió forma part del nostre enfrontament amb l'Estat en les seves múltiples representacions. La repressió pren formes diferents en moments diferents i, per fer-hi front, el principal instrument de lluita és la solidaritat. Una solidaritat política que posi de manifest els motius de la lluita i desemmascari la veritable cara de l'Estat quan es tracta de gestionar la dissidència que el qüestiona.

El dia 9 de juny, a l'acte d'Olot, tots i totes vam tenir presents l'Andreu i el Rubén, detinguts per la seva coherència i el seu compromís de lluita. El veritable homenatge era per a ells.

Ramon Piqué

observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

MASS MEDIA

La prima de risc desacredita les portades

El discurs de la por ha irromput de manera notòria en la cobertura mediàtica de les darreres eleccions gregues. La possibilitat que Syriza guanyés els comicis s'ha presentat com una autèntica amenaça per la continuïtat de l'euro, tot i que la formació d'esquerres no es mostrés partidària d'abandonar aquesta via, sinó de modificar el pla d'austeritat. També s'ha transmès que això afectaria més negativament l'Estat espanyol que cap altre país, arran de la mala situació que viu. Per tot plegat, el diumenge 17 de juny, les portades dels diaris alarmaven del possible inici de la fi i les ràdios emetien programes especials, pendents d'aquesta situació gairebé "tràgica". Al cap i a la fi, una formació d'esquerres podia guanyar a Grècia i intentar renegociar unes condicions de rescat que escanyen la majoria de la població.

Finalment, però, la conservadora Nova Democràcia va assolir

la victòria i, en coherència amb els plantejaments anteriors, la premsa ho va viure com un alleujament general o, per què no dir-ho, també com una victòria seva. De fet, les

Una formació d'esquerres podia guanyar a Grècia i intentar renegociar unes condicions de rescat que escanyen la majoria de la població

portades de l'ABC i El País parlaven de "respirar", El Mundo titulava "Els grecs s'aferran als partidaris de l'euro" i La Razón "Guanya Europa". A Catalunya, El Periódico també parlava dels "partidaris de

l'Euro", sota el titular "Grècia es queda", i La Vanguardia afirmava "Grècia vota Euro", partint d'una premissa falsa. En canvi, l'Ara deia "Grècia guanya temps" i El Punt/Avui "Guanya el rescat". Segui com sigui, la suposada tranquil·litat que havien d'aportar aquests resultats va quedar absolutament dinamitada el dia següent. La prima de risc espanyola, que havia marcat el seu màxim històric amb 543 punts el divendres anterior, s'enfilava als 570 punts a mig matí del dilluns, amb un tipus d'interès per sobre del crític 7% i amb fortes caigudes a la borsa. Fins i tot el director d'El Mundo deia al Twitter: "Mariano, tenemos un problema", fent referència a aquests índexs. D'altra banda, cal tenir en compte que van guanyar les forces contràries a les condicions del rescat i que el partit més votat obté fins a 50 escons extres, fet que algunes cròniques obliden. MARC TORRAS

PREMSA

Estampides ambulants o criminalització sense embuts?

La primera meitat de la dècada dels seixanta, el lluitador afroamericà Malcolm X advertia en una conferència que els mitjans de comunicació de masses "et poden fer odiar l'oprimit i estimar l'opressor". Cinquanta anys més tard, la manera de fer dels grans mitjans de comunicació ha canviat molt poc. Per si quedava algun dubte, l'article titulat "Estampides Ambulants", aparegut el 12 de juny a la secció Viure de La Vanguardia, en dona fe.

Des del primer moment, se'ns presenta el venedor ambulant d'ori-

gen subsaharià com la nova amenaça pel civisme a la ciutat de Barcelona. Les situacions de pànic, les corredisses i les fugides del col·lectiu cada cop que s'ensopega amb la Guàrdia Urbana se'ns mostren com a violència organitzada. Sota aquest enfocament, trobem l'afirmació següent:

"Els manters treballen amb força al centre de la ciutat. Els seus nous comportaments, demostrats durant la campanya 2011, s'han consolidat: planten cara a l'actuació de la Guàrdia Urbana, són capaços d'atropellar qualsevol persona

o de posar en risc la seva pròpia vida per evitar l'acció inspectora".

En un altre fragment de l'article de La Vanguardia, es confon deliberadament el rol d'agredit i agressor d'una manera quasi surrealista quan s'informa d'una persecució a la parada de metro de Drassanes: "Els venedors no van dubtar a saltar a les vies per passar d'una andana a una altra davant la presència dels policies, que fins i tot van haver de treure les porres extensibles i enfrontar-se amb alguns venedors que els van plantar cara".

Per acabar d'adobar un article caracteritzat per voler fer passar l'opinió per informació, les úniques fonts citades són policials i no trobem cap mena de declaració o font informativa provinent del col·lectiu de persones dedicades a la venda ambulants. Tampoc en trobem del personal del metro o de les vianants que haurien presenciat les suposades agressions de les venedores ambulants a la Guàrdia Urbana de Barcelona.

Fets com la brutal detenció d'un manter efectuada per cinc agents de la Policia Portuària i la

Guàrdia Urbana a l'entrada de l'estació de metro de la Barceloneta el juliol de 2010 (El Periódico, 13 de Juliol 2010) o l'incident protagonitzat per dos policies locals de Madrid que van disparar trets a l'aire davant un grup de persones que protestaven contra la detenció d'un venedor al barri de Lavapiés (diversos mitjans, 27 de maig de 2012) fan trontollar la credibilitat d'aquest article. Aquesta manera d'interpretar la realitat fa que la llibertat de premsa quedi reduïda a les propietatges de la premsa. RAMON SAMBLAS

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva teva per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJUS: 22h. V tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIJUMENGE: 23h. Zientzia i Zpirtu.

Té amargo
Les conseqüències de l'ocupació marroquín del Sàhara Occidental
www.pol-len.cat

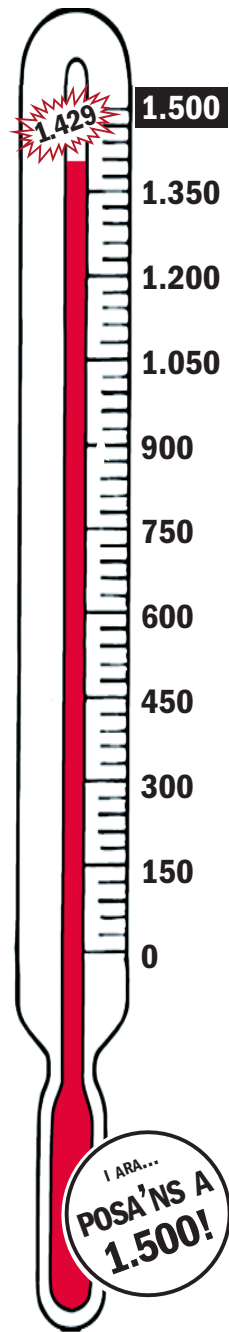
L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat
www.laccent.cat

Xipossible
apunta't a l'ecologisme social
www.ecologistesenaccio.cat

pobleviu.cat
El portal dels moviments socials del Camp
www.pobleviu.cat

. SUBSCRIPTÒMETRE

Si et subscrius* a la Directa, per només 5 euros* més, tindràs el llibre #RT15M

*MÉS SUBSCRIPCIONS ANUALS
*MÉS DESPESES
D'ENVIAMENT SI N'HI HA

IL·LUSTRACIÓ DIRECTA

Exposició del 4 de juny al 30 de juny

Aquesta exposició és un recull de 5 anys del Setmanari de Comunicació Directa per conèixer la feina dels il·lustradors i il·lustradores que posen imatges als continguts del setmanari.

INAUGURACIÓ
DILLUNS 4 DE JUNY DE 2012 - A les 20h
A l'Ateneu Popular Julia Romera - c. Sant Ramon, 51 (Santa Coloma de Gramenet)

SETMANARI DE COMUNICACIÓ DIRECTA
www.directa.cat

ATENEU POPULAR JULIA ROMERA
Carrer Sant Ramon, 51 - Santa Coloma de Gramenet
www.ateneusantacoloma.cat

. PUNTS DE VENDA

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos | Quiosc República Argentina · República Argentina 233. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **GUINARDÓ:** Llibreria Rocaguinarda · Xiprer 13. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274. **CIUTAT VELLA:** Taller de Músics · Requesens, 3-5 | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Logofobia · UB Raval, dimarts de 10h a 18h | Quiosc Colom · Rambles | Etnomusic · Bonsuccés 6 | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc Can Mantega · Joan Güell amb Can Mantega | Quiosc Cotxeres · Sants, 79 | Quiosc Francisco · Vilardell | Coop57 · Premià, 15. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcoberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CGT Cornellà · Ctra. d'Esplugues, 46. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya | Logofobia · UdG, dijous de 10h a 18h. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Cal Rabell · Santa Caterina, 17 | Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **MONTMELÓ:** Llibreria Guasch · Major, 43. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT PERE DE RIBES:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **SITGES:** Quiosc Can Jornet · Major, 8. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Llibreria Bufavents · Major, 23 | Fem Cadena · Av. Barcelona, 61. **TERRASSA:** Terrassa Respon · Societat, 6 | Llibreria Synusia (Ateneu Candela) · Sant Gaietà, 73. **VALÈNCIA:** Café Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petrillo, 9 | Sodopau · Carnissers 8. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

Butlleta de subscripció

DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

MÓN ÀRAB · LA PRESENCIA DEL PARTIT-MILÍCIA HEZBOLLAH AL SUD DEL LÍBAN PREOCUPA L'ESTAT D'ISRAEL

Israel construeix un mur de seguretat a la frontera amb el Líban

Nico Lupo
Kfar Kila, Líban

El petit poble libanès de Kfar Kila sempre ha dominat la vall que es troba als seus peus. Situat a la frontera amb Israel, des de la terrassa del bar, fins fa poc, es podien veure els petits pobles que es multipliquen muntanya avall i els diferents cultius, sobretot d'oliveres, que s'estenen a l'altra banda de la frontera. També es veien les grues grogues que construïen les petites cases unifamiliars que, amb els murs blancs, les teulades vermelles i una disposició geomètrica, marquen una clara diferència amb les construccions libaneses, molt més anàrquiques. Ara, el camp de visió en aquella direcció és un mur grisenc de prop de sis metres d'alçada que s'estén al llarg de dos quilòmetres. Les autoritats israelianes van anunciar, el mes de gener, que construirien un mur de seguretat semblant al que hi ha a la franja de Gaza "per evitar friccions a la frontera", segons una portaveu del govern. Les obres es van iniciar el 26 d'abril i van finalitzar només vint dies després. El miler de blocs de formigó, amb un cost aproximat de 5.000 euros cadascun, ja estan alineats un rere l'altre i protegits per tanques metàl·liques a banda i banda.

El miler de blocs de formigó, amb un cost aproximat de 5.000 euros cadascun, estan protegits per tanques metàl·liques

Els incidents als quals feia referència la portaveu de les autoritats d'Israel són el llançament de pedres des del Líban cada cop que els soldats israelians s'aproximaven a la zona de Kfar Kila a patrullar. També hi havia friccions entre els soldats d'ambdós països, "molts d'ells parlen àrab i ens insultem constantment", explica un soldat libanès, abans d'assenyalar i, alhora, cridar "gos!" a un militar israelià elevat sobre el mur. Altres, com el soldat Rodríguez de les Nacions Unides, que fa onze mesos que és al país, asseguren que no han vist ni sentit parlar de cap incident.

El mur de la carretera de Kfar Kila fa prop de sis metres d'alçada i s'estén al llarg de dos quilòmetres

Posicions favorables al mur

Els incidents de més gravetat que s'han registrat a la frontera han estat els intercanvis de trets esporàdics entre les dues parts. El mur s'ha construït només al llarg dels dos quilòmetres de la carretera de Kfar Kila a causa de la proximitat amb el poble israelià de Metula, a l'altra banda de la frontera. Israel ha denunciat diverses vegades els trets de francotiradors provinents de les cases del poble libanès. Prop de Metula, també trobem les famoses granges de Shebaa, un territori reivindicat per Síria i ocupat per Israel durant la Guerra dels Sis Dies i on, suposadament, Hezbollah (Partit de Déu en àrab) va atacar soldats israelians el 2006, pretext utilitzat per l'Estat israelià hebreu per iniciar la guerra contra el Líban.

La instal·lació del mur s'ha dut a terme amb la col·laboració dels cascos blaus de la Força Provisional de les Nacions Unides pel Líban (FPNUL). La frontera que delimita Israel del Líban va ser establerta per les Nacions Unides el 7 de juny de l'any 2000, després del repliegament dels soldats israelians i amb la posterior aprovació dels dos països implicats. Actualment, hi ha 12.000 cascos blaus presents a la zona, juntament amb 15.000 soldats libanesos.

"Crec que tenir aquest mur és més segur pels dos bàndols", continua el soldat Rodríguez, originari del Salvador. També pensen així membres de l'exèrcit libanès. Omar, un dels pocs soldats libanesos que parla anglès, apareix d'entre els murs de la casa que serveix com a refugi per l'exèrcit, situada a l'altra vorera de la mateixa carretera on s'ha construït el mur. "No sé què en pensaran els civils, però, com a soldat, crec que, amb el mur, ens estalviarem problemes", explica Omar.

La instal·lació del mur s'ha dut a terme amb la col·laboració dels cascos blaus de la FPNUL

22 anys de presència de tropes israelianes

La grisor del formigó contrasta amb les pancartes colorides col·locades verticalment a l'altre costat de la carretera. En negre sobre un groc cridaner, el dibuix d'una vella xarxa metàl·lica trencada remata una data sobreimpresa, la del 25 de maig de 2000. Aquell dia, les tro-

pes israelianes es van retirar del terç sud del país de manera unilateral després de 22 anys de presència ininterrompuda. Hezbollah, el partit-milícia amb representació parlamentària al Líban, ho va considerar un èxit de la seva política de "resistència" activa contra l'exèrcit israelià i la seva ocupació del país.

El Partit de Déu liderat per Hassan Nasrallah s'ha erigit com un actor principal a la regió després de l'alliberament del sud i de la guerra de l'estiu de 2006. Israel va intentar contrarestar el poder de Hezbollah en un conflicte que va durar 33 dies, però la situació d'*statu quo* va prevaldre i la popularitat del partit libanès i del seu cap va augmentar arreu del món àrab.

L'interès d'Israel pel Líban va començar a finals de la dècada dels seixanta. Molts milicians de l'Organització per l'Alliberament de Palestina (OAP) s'havien instal·lat al país del cedre, on van gaudir del suport d'alguns dels partits nacionalistes àrabs i d'esquerra. Durant la guerra, Israel es va aliar amb grups libanesos -principalment les milícies cristianes- per expulsar-los, però va mantenir les tropes al sud per assegurar la seva frontera del nord.

La comunitat xiïta, majoritària, va ser la que va patir més arran de la presència israeliana a la re-

gió ocupada, que abraçava tot el territori entre la frontera i el riu Litani. Les carreteres i les ciutats estan decorades amb fotografies dels màrtirs morts durant els combats contra Israel i dels seus líders polítics i religiosos, a més de banderes de Hezbollah i d'Amal, l'altre gran partit xiïta.

El maig de 2000, les tropes israelianes es van retirar del sud del Líban després de 22 anys de presència ininterrompuda

El permís oficial necessari per a les persones estrangeres per poder accedir a la zona sud militaritzada específica que l'exèrcit israelià és "l'exèrcit enemic". Tot i que els dos països estan tècnicament en estat de guerra i que Hezbollah té molt de pes en el govern libanès, els oficials militars d'ambdós països es troben regularment en presència de membres de la Força Provisional de les Nacions Unides al Líban.

ESTAT ESPANYOL · LA MINERIA LLUITA PER LA SUPERVIVÈNCIA DE FINS A 30.000 LLOCS DE TREBALL DIRECTES I INDIRECTES

La població de les conques mineres en peu de guerra

JOSÉ COLÓN

Xavi Miquel
Vigo

La ràbia ha esclatat al sector de la mineria de l'Estat espanyol. Les grans retallades que vol aprovar el govern de Rajoy en l'àmbit de la mineria del carbó han dut el sector a la vaga indefinida, que ha estat seguida especialment a les conques mineres d'Astúries, Lleó i l'Aragó. Les manifestacions, els talls de carretera i de les vies de tren, els enfrontaments directes amb la policia, les tancades a les mines i a les seus institucionals o els sabotatges són algunes de les eines que han utilitzat els grups de vaguistes per intentar aturar la proposta del govern espanyol, que, si es duigués a terme, condemnaria la mineria del carbó a la desaparició.

tacions (una davallada del 63%). Segons el govern espanyol, aquestes retallades estan marcades per la Directiva de la Unió Europea i volen acabar amb les ajudes a tot el sector miner europeu abans de 2018. Però, segons denuncien els sindicats de la mineria, el sector suposa prop de 30.000 llocs de treball indirectes (amb una repercussió que podria arribar a les 200.000 persones) i les mesures castigarien severament determinades comunitats d'Astúries o Lleó, molt lligades a la mineria. Així, un dels lemes principals de la convocatòria és: "És una lluita per la supervivència". Els sindicats també denuncien que les centrals tèrmiques de carbó no estaran obligades a tancar i, per tant, seran alimentades amb carbó d'importació, provinent d'indrets amb unes condicions laborals molt més injustes que les estatals. Una altra qüestió és on han anat a parar els diners d'ajudes a la mineria que havien de servir per invertir en la creació d'indústries alternatives. Hi ha diversos casos que demostren que els diners s'han utilitzat per a d'altres finalitats, com ara subvencionar empreses privades -no sempre relacionades amb la mineria- que, pocs mesos després, han fet fora gran part de la plantilla, o -en el cas dels alcaldes d'Oviedo o Gijón- invertir fons miners en obres de caràcter local per la ciutat, com la instal·lació de fanals. Diverses universitats amb especialitats en mineria també s'han endut bona part dels fons sense concurs públic.

Els sindicats denuncien la desviació dels diners de les ajudes a la mineria que havien de servir per invertir en la creació d'indústries alternatives

La indignació va esclatar fa setmanes, després que el nou govern espanyol proposés reduir les ajudes de 700 milions d'euros -pactades amb l'anterior govern en el marc del darrer Pla Miner- a 250 milions, fet que suposa una retallada del 64%. La reducció s'aplica als fons europeus que es distribueixen en seguretat (on no hi haurà cap tipus d'ajuda), formació i beques (amb una rebaixa del 96%), projectes empresarials (retallades del 77%) i ajudes a les explo-

Més de vint dies de vaga indefinida
La llarga tradició de lluita de la mineria ha fet que la vaga sigui molt combativa i, ja des del primer dia, s'han viscut enfrontaments molt durs entre vaguistes i la policia, que, tot i exercir una repressió molt dura, ha estat incapaç d'aturar els piquets. L'organització de la lluita, l'ampli suport social, el coneixement geogràfic de la zona i la

Miners del municipi asturià de Figueredo s'enfronten a la Guàrdia Civil amb llançacoets

OLMO CALVO

Les protestes del sector van començar amb les vagues dels dies 23 i 24 de maig

OLMO CALVO

La jornada de vaga comença cada dia amb talls a les carreteres i a les vies de ferrocarril

OLMO CALVO

El sector miner s'ha caracteritzat històricament per la seva combativitat

OLMO CALVO

Assemblea de miners de Ciñera, a la província de Lleó

OLMO CALVO

Les mesures castigarien severament les comunitats més lligades a la mineria com Astúries i Lleó

dispersió de les accions han estat essencials per mantenir les llargues jornades de lluita diàries, especialment a la zona nord d'Astúries, on la mineria és cabdal per la subsistència de bona part de la població. En aquests petits pobles asturians, com si es tractés d'una rutina, s'han viscut piquets descentralitzats, que han comptat amb el suport de la població local en forma de pintades o llençols penjats als balcons. La jornada comença amb els talls a les carreteres secundàries i a les vies principals que van cap a Galícia o Lleó (aquestes, amb el suport de miners lleonesos des de l'altra banda). Els bloquejos es fan amb tots els materials que tenen a l'abast com pneumàtics, arbres, pedres, proteccions de carretera... També s'aturen diàriament els trens que passen per Astúries, fins que arriba la policia

i comencen els enfrontaments directes: llançament de pilotes de goma i pots de fum per part de la policia i de pedres i coets per part dels grups de vaguistes. També hi ha hagut grans manifestacions unitàries a Madrid i a Lleó, on, des de l'inici de la vaga, diversos miners es van tancar a les mines per protestar contra les retallades. La solidaritat s'ha fet extensiva i els miners anglesos, que recorden la solidaritat dels miners asturians durant la llarga lluita contra la privatització endegada per Margaret Thatcher als anys 80, han mostrat el seu suport a la lluita. Fins i tot, el cineasta Ken Loach ha fet diverses declaracions donant suport a la vaga minera.

Les protestes van començar amb unes vagues els dies 23, 24, 30 i 31 de maig, on ja es va demostrar l'alt grau de descontentament del

sector. La manifestació convocada pels carrers de Madrid, que va reunir milers de persones, va acabar amb enfrontaments amb la policia i, a partir d'aquí, els sindicats, des-

prés de qualificar les negociacions amb el govern com a "presa de pèl", van convocar una vaga indefinida. La lluita ha demostrat la seva força social amb la jornada de vaga gene-

ral convocada a les conques mines- res el 18 de juny. L'aturada ha estat total a Astúries, ha tingut un seguiment alt a Lleó i una força desigual a la resta de llocs on s'havia convocat.

Una tradició revolucionària històrica

El sector miner asturià sempre s'ha caracteritzat per la seva combativitat a l'hora d'aconseguir millores socials i laborals. L'any 1934, la mineria va ser qui va començar la revolució asturiana, a la qual més tard es van unir milers d'obrers i obreres, amb l'objectiu d'enderrocar el feixisme i apostar per un sistema igualitari. El 1962, la primera gran vaga general contra el franquisme també es va impulsar des de les

conques mineres asturianes. I ara, en plena crisi capitalista, no és estrany que la primera vaga indefinida d'un sector procedeixi de la mineria asturiana. Tot i la dràstica reducció de llocs de treball (de les més de 50.000 treballadores directes de mitjans del segle xx a les 3.000 actuals), la mineria continua sent un pilar de l'economia a moltes zones asturianes. A més, Astúries ha patit especialment el procés de desindustrialització ca-

pitalista de l'Estat espanyol i ha passat de ser un dels motors econòmics de l'Estat a la situació perifèrica actual. La reconversió de l'activitat minera sense alternatives, més enllà del turisme o la privatització de la indústria siderúrgica, han abocat Astúries a una situació d'atur galopant, que ha forçat milers de joves a emigrar per buscar un futur digne, justament en una de les poblacions més envellides de tota Europa.

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral Za 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 - coop57@coop57.coop

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 62
www.cooperativestrebll.coop

KAMILOSETAS MUSKARIA

distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

Terra d'escudella

Obrim els dissabtes al migdia a partir del 21 d'abril

C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)
www.tdk.cat tel: 93 422 16 13

Diagonal

El lobby transgènic en el Govern 7P

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRÍBETE DESDE 25 €

El Forn inaugura un local nou a Girona

El Casal Independentista El Forn aposta per crear xarxa associativa a la ciutat en la seva tercera etapa

A principis de l'any 2000, l'Assemblea de Maulets Girona va decidir convertir el local que tenia llogat com a seu política a la travessia Auriga en el primer casal independentista de la ciutat. El local, que anteriorment havia estat un forn de pa i conservava un antic forn de llenya que ho recordava, va donar peu a l'inici de la trajectòria del Casal Independentista El Forn a Girona, que ja suma més de dotze anys. El Forn, que als inicis es trobava situat a tocar del carrer dels torrats, al bell mig del barri vell i centre neuràlgic de la ciutat, va esdevenir un punt de trobada i de visualització del projecte polític de l'Assemblea de Maulets i dels moviments socials de la ciutat.

Susana Fulcarà
expressions@setmanaridirecta.info

Tot i que és ben coneguda la tendència de la ciutat a reduir els espais de trobada i de relació social al barri vell, això no va impedir que, l'any 2005, la ja constituïda Assemblea de Sòcies del Forn decidís iniciar un nou projecte i traslladés la seu al barri Carme-Vista Alegre, fent una aposta per ampliar la seva activitat a d'altres barris. El Forn, que va romandre al barri durant més de sis anys i, sobretot els darrers temps, va aconseguir integrar-se a la seva dinàmica associativa, va decidir posar punt final a aquesta etapa i va tancar el local l'any 2011. La decisió estava lligada, precisament, a la dificultat de mantenir l'afluència de gent en un local allunyat del centre de la ciutat.

Un dels objectius de l'assemblea és que el casal esdevingui un punt de trobada de la vida associativa de la ciutat

Aquest mes de juny, gairebé un any després de tancar el local del Forn, el casal engega una tercera etapa i inaugura un nou local, situat a uns baixos a la plaça de Sant Pere. D'aquesta manera, la ciutat de Girona tanca un any en què, arran del tancament recent, també, del centre social La Màquia, els moviments socials de la ciutat han restat orfes d'un centre social de referència.

Inspirant-se en projectes de casals arrelats a altres comarques, El Forn reobre la seva activitat amb un projecte reforçat i unes expectatives més ambicioses. Un dels objectius de l'assemblea de sòcies del casal és que l'espai esdevingui un punt de trobada de la vida associativa de la ciutat. Per aquest motiu, la gent del Forn, a través de la difusió dels actes d'inauguració, va voler donar a conèixer aquest fet a diferents entitats de la ciutat, a les quals va convidar a fer ús del casal per celebrar-hi reunions, àpats o actes públics. En aquest sentit, una de les novetats del nou Forn és el servei de bar-restaurant.

El local, que disposa de dues sales molt àmplies conduïdes per un passadís en forma d'u i una terrassa interior amb taules a diferents nivells, esdevé un mirall que reflecteix el creixement del projecte polític de l'Esquerra Independentista a la ciutat. Ahir, la gran afluència de gent que ha viscut el casal durant el cap de setmana de la inauguració ha esdevingut un símbol de les bones expectatives que genera aquesta nova etapa, tant necessària, que recupera la presència d'un centre social lligat als moviments socials de la ciutat.

Casal Independentista El Forn

Plaça Sant Pere 5 (Girona)
Horari: de dimarts a dissabte
Dm-dc: 19h-00h Dj: 19h-01h
Dv-Ds: 19h-02:30h
www.casalelforn.cat

Inauguració de la nova seu del Casal Independentista El Forn

Actes d'inauguració i programació

Després de mesos de feina, el divendres 15 de juny al vespre, El Forn va obrir les portes al públic. A poc a poc, el local es va anar omplint de gent, que va poder tastar algun dels plats de la carta. Arribant a la mitjanit, es va fer un brindis pel projecte, durant el qual es va aprofitar per denunciar l'onada repressiva que estan vivint els moviments socials d'aquest país i per reclamar l'alliberament

dels detinguts pels fets de la vaga general del 29 de març.

L'endemà, al pati interior, es va fer una xerrada de presentació del nou projecte que va comptar amb la participació de membres del Casal Independentista Jaume Compte de Sants, del Centre Social Terra de València i del mateix Casal Independentista El Forn. Seguidament, el cantautor Marcel Marimon va oferir un concert que va amenit-

zar la segona nit dels actes d'inauguració del Forn.

Un dels propòsits del nou projecte del Forn és oferir una programació regular i variada d'actes lúdics, culturals i de denúncia. De cara a l'octubre, coincidint amb el cinquantè aniversari de la publicació del llibre *Nosaltres, els valencians*, s'està preparant un cicle d'activitats en homenatge a Joan Fuster.

ENTREVISTA a Laura MasPOCH, sòcia del Forn

Amb quantes sòcies compta El Forn actualment?

Actualment, El Forn compta amb més de 50 sòcies, tot i que, ara, amb el nou projecte, s'ha engegat una campanya de captació de sòcies per intentar que més gent se sumi i doni suport a aquest projecte tan necessari a la ciutat.

Quin és l'objectiu principal del nou projecte?

L'objectiu continua sent el de dotar la ciutat d'un espai físic per a la difusió i la socialització del projecte polític de l'esquerra independentista i les lluites populars. I el servei de bar-restaurant vol ser un reclam per aconseguir sumar gent al projecte.

Com ha estat la rebuda al barri?

Molt bona. Ja se sap que Sant Pere, tot i que està molt a prop del barri vell, té una cultura associativa molt lligada al dia a dia de la vida del barri. El Forn participarà a la festa major, que se celebra a finals de juny, per començar a establir lligams amb l'associació de veïns i de comerciants del barri.

FESTIVAL

La sexualitat com a revolució

El festival Xplore arriba a Barcelona per abordar obertament tots els vessants del món del sexe

Sàgar Malé
expressions@setmanaridirecta.info

els moviments de transformació social actuals pretenen fer un gir del sistema en els plans social, polític i econòmic. Però, a diferència de la revolució dels anys 60, quasi no inclouen plantejaments nous sobre les relacions sentimentals o la sexualitat. Són temes que no s'analitzen des del domini de la cultura patriarcal, des de la visió nefasta que dona el comerç del sexe o la perspectiva demonitzadora del conservadorisme (o del neoconservadorisme). No es veu el poder de transformació que té la sexualitat, la revolució que implicaria en les relacions socials i d'igualtat de gènere, ni s'entén com un instrument d'obertura d'espais socials i mentals.

Xplore, el festival sobre l'art de la luxúria, fundat fa vuit anys a Berlín pel ballarí i coreògraf Felix Ruckert i que arriba a Barcelona entre el 22 i el 24 de juny, és un exemple del trencament d'aquestes fronteres i de l'obertura a noves maneres d'entendre la sexualitat. La trobada reuneix a formadors i formadores que, des de disciplines ben diverses com la dansa, el *Bondage* (Disciplina i Dominació, Submissió, Sadomasoquisme i Masoquisme, més conegut amb les sigles:

BDSM), el ioga o les arts marcial, han estat treballant sobre el poder transgressor del cos i de la sexualitat. Al text de presentació, l'organització defineix el certamen amb les paraules següents: "Com a festival, Xplore té el format d'una conferència amb sessions simultànies (amb descansos regulars), on els participants es poden barrejar i compartir les seves experiències. No obstant això, Xplore no és una conferència acadèmica. Els participants no assisteixen a una xerrada, sinó que són convidats a una experiència nova i única cada vegada".

El festival consta de 23 tallers dividits en tres àrees temàtiques: sexe i sensualitat (*Ioga per parelles nues, Ejaculació femenina, Orgies per a principiants...*), creativitat i jocs (*Jocs d'animals, Noves concepcions de l'orientació sexual que aporten les noies 'mariques' i els*

El poder transgressor del cos i de la sexualitat són els eixos que articulen el festival

noies 'bollers', Exhibicionisme per tímids...) o l'art del BDSM (cordes, jocs amb foc o làtex i cuir...). La formadora més coneguda és Janet Hardy, una de les gurus del concepte de *poliamor*, escriptora de l'influent -i encara no traduït- *The Ethical Slut*. A més, el festival acull personalitats d'aquest món com Christine Borch, coreògrafa, *performer* i cantant del grup Chastity, que tocarà al festival; el ballarí delta®, que combina la dansa i el *fetish*; Maggie Tapert, *sexperta* en el desig sexual femení; la catalana DesperTnT, especialitzada en lligadures per experiències sadomasoquistes, o Mariajo Alonso, que ha treballat en *fetish*. Un dels seus formadors, el doctor D.J. Hayes, metge ecoanarquista que es troba actiu a Can Masdeu i és fundador del projecte Touch&Play, ens diu: "Crec que, definitivament, Xplore

trenca els límits tradicionals de les minories sexuals. No sé si això és el seu l'objectiu o és la conseqüència d'obrir un espai on tots els aspectes de la sexualitat s'aborden d'una manera positiva i creativa. Esperem que, mitjançant un esdeveniment com Xplore i el projecte Touch & Play, la vergonya que sovint acompanya les nostres fantasies comenci a substituir-se, a poc a poc, per una sensació d'alegria en la nostra sexualitat i per l'orgull del nostre coratge a l'hora d'expressar els desitjos obertament".

Festival Xplore

Del 22 al 24 de juny. Barcelona
Més informació:
barcelona.xplore-festival.com

DOCUMENTALS

Una altra ciutat és possible

S'estrena el documental 'Com un gegant invisible entre murs. Can Batlló i les ciutats imaginàries'

ALBERT GARCIA

El veïnat va ocupar Can Batlló l'11 de juny de 2011

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Hi ha edificis emblemàtics que esperen pacientment el seu moment per poder tornar a l'acció. Aquest és el cas del recinte fabril de Can Batlló, un espai que ocupa més de catorze hectàrees al barri de La Bordeta -districte de Sants- i que, des de 1976, ha esperat, juntament amb el veïnat, la reconversió de la zona en equipaments pel barri. Desgraciadament, durant tots aquests anys, el consistori no ha fet res i els veïns i les veïnes de la zona van decidir que, si no ho feia l'ajuntament, se n'ocuparien elles. Un any després de l'entrada i l'alliberament de part del recinte, el diumenge 17 de juny, enmig d'una gran expectació, es va estrenar el documental *Com un gegant invisible entre murs. Can Batlló i les ciutats imaginàries*, al Bloc 11 de l'antic espai industrial. El documental és un projecte creat pel col·lectiu d'arquitectes La Col i Panòptica i complex diversos objectius; és un document únic i, alhora, contemporani -un fet quasi insòlit en aquest tipus de lluites- del moviment veïnal per recuperar Can Batlló. Però també és una gran reflexió sobre el model de ciutat que s'ha acabat imposant. Mitjançant imatges de la ciutat de Barcelona i entrevistes fetes a diferents persones relacionades amb els moviments socials, amb Can

Batlló, amb temes d'urbanisme i amb l'Ajuntament, es converteixen els setanta minuts del llargmetratge en un debat ampli sobre qüestions vitals pel futur de la ciutat. Sens dubte, es fa palès que, des de les olimpíades, el creixement de la ciutat s'ha deixat en mans de les inversions externes, fet que ha generat un urbanisme antiorgànic i, sobretot, allunyat de les persones que cada dia trepitgen els carrers; una ciutat-aparador amb uns deliris de grandesa que, ara, després de l'esclat de la bombolla immobiliària, s'ha vist que les seves habitacions no comparteixen ni necessiten. Al documental, però, no tot és negre: Can Batlló hi apareix com una petita llavor, com el laboratori privilegiat que permet repensar quina ciutat volem, com diu l'exregidora de Ciutat Vella, Itziar González: "Barcelona serà la que nosaltres volem que sigui". Però, aquest cop, des de baix cap a dalt.

+INFO

TRAILER: vimeo.com/40859641
PRÒXIMA SESSIÓ:
Dijous 21 de juny al Col·legi d'Arquitectes de Tarragona
PER FER PROPOSTES DE PASSIS I MÉS INFORMACIÓ: info@lacol.org
PÀGINA DE CAN BATLLÓ:
canbatllo.wordpress.com
COL·LECTIU LA COL: www.lacol.org

GROOVES FRESCOS PER A L'ESTIU...

NEW BEATS

JA DISTRIBUÏTS DIGITALMENT!!!!

..... ESCOLTA'LS A SPOTIFY

WWW.WASBAMUSIC.COM

SR. WILSON - GOOD MAN STYLE

NICHE FLOW - CHILIN

NICHE FLOW - SINGLE

LOS MALACOS - 100 KALAKOS

LOS MALACOS - 100 KALAKOS

expressions

ARTS ESCÈNIQUES

El sostre com a única diferència

La Fundació Arrels i el director Carles Vidal impulsen la peça de Teatre de les Oprimides 'Veus sense sostre'

ALBA BARBÉ I SERRA

'Veus sense sostre' és una peça de creació col·lectiva que desvela els processos d'estigmatització social

Personatges errant entre territoris singulars amb una maleta vintage a la mà, on s'amaguen nines, automòbils, globus i xumets que les desplacen, amb certa dolçor, d'un record. Perplexes, però no desorientades, en l'ènèrgica marea que s'esdevé en combinar la memòria sensorial d'infàncies, amors i soledats.

Alba Barbé i Serra
expressions@setmanaridirecta.info

Carne, Josep, Antonio i Guillermo han tornat a l'escenari de l'Antic Teatre, acompanyades de l'equip de la Fundació Arrels i de Carles Vidal. Altre cop, la nítida imatge de l'acclamació d'una sala plena de gom a gom que coneix i reconeix un projecte amb continuïtat, professionalitat, implicació i amor; un projecte de teatre amb persones que han tingut el carrer com a hàbitat obligatori.

Veus sense sostre apareix com una peça de creació col·lectiva, el resultat visible d'un espai d'expressió lliure i de creativitat generat a través del Teatre dels i les Oprimides. Un espai on la reestructuració del passat -assignar significat a les experiències i encaixar-les amb el propi inventari corporal per la via de la memòria sensorial- ha ordit la trama que apareix a l'escenari, després de més de sis mesos de preparació i amb una dotzena de participants. Un tastet d'aparent ficció, carregada d'historicitat, que no sols desglossa la incorporació dels records i la història de les seves protagonistes, sinó que desvela, entre línies, els processos d'estigma-

tització que apareixen en un sistema caracteritzat per la dissolució del seu teixit social a conseqüència de la reestructuració del mercat de treball i de la mancança sostinguda d'elements bàsics de protecció. Un escenari on l'estigmatització no només compromet les possibilitats de supervivència, sinó també de veu i denúncia de la violència directa, estructural i cultural en què es troben les persones en situació de sense llar. Un refús als sistemes de codificació preestablerts, a l'enginyeria social que converteix en regla l'estat d'emergència, el context de precarització extrema. Un refús que es converteix en xarxa de cooperació solidària entre les seves membres a través del llenguatge teatral.

2.791 veus

El 8 de novembre de 2011 es va dur a terme el darrer recompte de la Xarxa d'Atenció a Persones Sense Llar a Barcelona. Segons l'informe, 2.791 persones sense sostre resideixen als carrers de Barcelona a causa del cost de l'habitatge, les execucions hipotecàries, la manca d'oferta d'habitatge social i de subsidis per a persones amb ingressos

Veus sense sostre

Fundació Arrels i Carles Vidal
Més informació:
www.arrelsfundacio.org

baixos, l'expulsió continuada del mercat laboral, el cicle econòmic, el deteriorament de les antigues xarxes de suport, la ruptura de les solidaritats familiars o la seva llunyania o inexistència. Una variació total del 32,1% entre el 2008 -any del darrer informe- i el 2011. Una realitat que no apareix en un context d'escassetat de sostre, sinó, precisament, d'hiperabundància.

El rostre d'un encert minimalista deixa entreveure un "ningú dormint al carrer", sota la calidesa d'una llum rogenca que inunda l'escenari.

TEATRE

Univers Moncada, la memòria de Mequinensa

L'obra parla de la desaparició d'un poble sota les aigües d'un pantà

L'obra pretén preservar la memòria col·lectiva d'una època

Roger Bonastre
expressions@setmanaridirecta.info

Comptat i debatut, Mequinensa assoleix amb *Veus sense sostre* escriure tots els objectius que se li podien demanar, ret un digne i brillant homenatge a Jesús Moncada (1941-2005), transporta i adapta amb cura i rigor el seu univers literari al llenguatge i les formes del teatre modern i, com no podia ser d'una altra manera, exhibeix la potència, la bellesa i la intel·ligència de la prosa de l'autor mequinensà. En aquest sentit, gairebé sense forçar-ne l'encaix, fins a cinc de les seves obres s'entrecreuen amb solidesa a l'argument, les situacions i els personatges de *Mequinensa*: així, hi podem reconèixer retalls dels seus reculls de contes aplegats a *Històries de la mà esquerra* (1981), *El Café de la granota* (1985) i *Calaveres atònites* (1999), referències a articles de *Cabòries estivals i altres proses volanderes* (2003) i, per damunt de tot, com a eix vertebrador de l'obra, hi trobem la història, els noms i la monumental arquitectura narrativa de la seva gran novel·la *Camí de Sirga* (1988), qui sap si mai prou reconeguda.

Amb dramaturgia de Marc Rosich i sota la direcció de Xicu Masó, l'obra ens acostava a la lenta l'agonia de la vila i les vilatanes de Mequinensa davant el compte enrere que, des del 1957 fins al 1971, acabarà colgant el poble sota les aigües del pantà de Riba-Roja, responsable, juntament amb la presa de Mequinensa, de la desaparició d'un estil de vida inseparable de la navegació fluvial. Així, amb l'humor i la ironia tan característiques de Moncada, *Mequinensa* explora, mitjançant converses a cases i

cafès, les glòries i les misèries d'un món que s'acaba, el dels laütters, patrons i calafats, barquers i miners, treballadors, minyones, senyors i capellans, la vida dels quals transcorre al dictat de l'Ebre i el Segre, que són molt més que vies de transport i comunicació, són font de vida. Acompanyat d'una escenografia eficaç i evocadora al servei dels records i els relats de les protagonistes, un repartiment encapçalat per Carles Martínez -brillantíssim en el paper del secretari Mallol Fontcalda- fa reviure amb gran fidelitat lingüística els anhels i les angoixes de Robert Ibars Nelson, Carlota de Torres o Arquímedes Quintana, entre altres personatges cabdals de l'univers mequinensà de Moncada.

'Mequinensa' explora, mitjançant converses a cases i cafès, les glòries i les misèries d'un món que s'acaba

En aquest punt, de la mà de Marc Rosich i Xicu Masó, *Mequinensa* s'afegeix a l'obra de Moncada en aquest gran esforç per preservar la memòria col·lectiva d'una època, d'una vila, del lloc i la seva gent, el record i testimoni d'una identitat social i cultural segada pel progrés industrial franquista, però sempre viva a les extraordinàries pàgines de l'autor del Baix Cinca.

JORNADA

Articular-se

RAI i Matraka Associació presenten unes jornades vinculades a les expressions artístiques en la intervenció i l'educació socials

Sota el lema *Expressar per comunicar, comunicar per educar*, Matraka Associació i Recursos d'Animació Intercultural (RAI) presenten les primeres jornades Articulat'. La iniciativa pretén donar visibilitat i crear xarxa entre els projectes que utilitzen la creativitat i els llenguatges artístics com a eina educativa i d'intervenció social. Un espai de trobada i de formació amb col·lectius i entitats, tot i que amb molts actes orientats al públic en general, que se celebrarà del 27 de juny al 6 de juliol entre la seu de RAI del carrer Carders i el Centre Cívic del Convent de Sant Agustí.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Intervenir creativament. Les jornades tenen un punt de partida clar: generar un espai de trobada entre persones que treballen en l'àmbit de l'educació i la intervenció socials i que utilitzen eines no convencionals, bàsicament artístiques i d'expressió corporal. A partir d'aquí, Matraka Associació i RAI no saben ben bé què en sortirà, però

un curs de formació i les tardes i les nits amb presentacions de projectes i propostes artístiques.

L'intercanvi d'experiències arribarà al punt d'eclosió el divendres 29 a la tarda, amb una taula rodona que encetarà l'ONGD CREART, vinculada a la cooperació educativa i amb un posicionament artístic clar: l'art com a instrument vàlid per la resolució positiva dels conflictes. Al debat, hi participaran d'altres experiències i entitats com l'Associació Cafuné, la companyia Fes-t'ho com vulguis i el projecte i portal Comunitària.

La pedagogia del cos

Un dels plats forts de les jornades és el curs de formació al voltant del moviment per l'educació a càrrec del suís Giuseppe Stella, que se celebrarà els matins del 2 al 6 de juliol. Una formació bàsicament pràctica per desenvolupar la creativitat i la comunicació més enllà de l'ús habitual que fem del nostre cos. Una manera d'aprofundir en l'autoconeixement físic, d'educar i d'aprendre a través del cos i de veure què ens pot aportar estar més connectades amb un llenguatge corporal innovador. En definitiva, una formació per aprendre a utilitzar el cos i la seva manera de comunicar-se com a eina professional del dia a

I Jornades Articulat'

Del 27 de juny al 6 de juliol
Matraka Associació i RAI
Més informació:
jornadesarticulat.wordpress.com

dia i, sobretot, per recordar que, sense expressió, no hi ha comunicació.

'Community music'

Reconèixer els usos socials i els beneficis de la música. Una de les experiències que ompliran les jornades és l'entitat Comunitària, una ruta de recerca i participació iniciada per dues noies catalanes, Laia Serra i Noemí Rubio, a diversos escenaris singulars de la Gran Bretanya dedicats a la *community music*. El resultat d'aquest experiment s'ha traduït en un col·lectiu que, actualment, treballa en l'àmbit de l'acció social a partir de la formació, la difusió i la gestió de projectes on la música esdevé l'instrument essencial per generar un desenvolupament cultural comunitari.

Un dels plats forts de les jornades és el curs de formació 'Moviment per l'Educació: la Pedagogia del Cos' a càrrec de Giuseppe Stella

apunten a generar un espai d'intercanvi i de reflexió i, fins i tot, a crear dinàmiques conjuntes entre els diferents projectes. Un repte ambiciós que s'anirà treballant durant els nou dies d'activitats, que ompliran els matins amb

ZONA LLIURE

EL REBOST

Albergínies a la parmesana

Joan-Andreu Moll
expressions@setmanaridirecta.info

L'estiu no només és temps de vacances i gaudi humà. Mentre les platges i els *txiringuitos* s'omplen de cossos desitjosos d'un bronzejat ràpid que maquilli la blancor asèptica imposada per un any de vassallatge de baixa intensitat, a les hortes, els fruits de les hortalisses també s'afanyen a assaborir amb delit les temperatures altes i els dies llargs i lluminosos. Perquè, precisament, sol i temperatura és el que necessiten la majoria de fruits per madurar amb tranquil·litat dalt de la planta. Així doncs, és el moment ideal per assaborir-los i gaudir al màxim de les seves virtuts i propietats. Un d'aquests fruits que necessita com l'aire que respirem els rigors tèrmics i solars de l'estació per madurar amb garanties és l'albergínia, una cosina propera d'altres plantes de conreu importantíssimes com la patata, els pebrots o els tomàquets, que només maduraran després de moltes hores d'insolació. Tot i que no es tracta d'una planta autòctona, (és originària del sud de l'Índia), el seu ús es va estendre fàcilment als receptors mediterranis medievals.

La recepta

No queda clar si el nom fa referència als ingredients del plat o a la procedència geogràfica. En tot cas, es tracta d'una recepta fàcil, que podem adaptar als ingredients que tinguem més a l'abast i que enllaça amb una extensa tradició mediterrània a l'hora de cuinar les albergínies que va de la mussaca balcànica al tombet balear.

Ingredients per 4 persones
3 albergínies grosses; 1 ceba ben picada; 2 dents d'all; 1 cullerada de sucre; 1kg de tomàquets sencers; 250g de parmesà rallat; alfàbrega fresca; (opcionalment 150g de mozzarella); sal, oli i pebre

Tallem les albergínies a rodanxes fines, de menys d'un centímetre de gruix i les deixem en aigua salada per treure'ls l'amargor.

Mentrestant, preparam la salsa de tomàquet. Feu-la al gust, amb o sense ceba, amb una mica de pebrot, més o menys dolça... només us heu d'assegurar que quedi una salsa ben espessa, que hagi evaporat del tot l'aigua dels tomàquets. Això sí, avui la farem amb tomàquets naturals. Primer, els escaldem per treure'n la pell i, després, els buidem de llavors. La salsa la farem amb la polpa tallada a daus. També hi podem afegir un pessic de llimona i unes fulles de marialluusa per aromatitzar-la.

Mentres es cou el tomàquet eixuguem bé les albergínies i les coem. Tot i que si les fregim el plat resulta molt saborós, també les podem fer al forn o a la planxa amb un bon raig d'oli, que quedin ben marcades i tendres per dins.

I bé, la part final consisteix a superposar capes d'albergínia, tomàquet i parmesà ratllat amanit amb una mica d'alfàbrega. Acabem amb salsa i formatge i ho enforem 30 minuts a uns 180°C, abans de gratinar.

La podeu menjar freda o calenta. Bon profit.

1.- Una variant més econòmica pot ser substituir el parmesà de les diferents capes per mozzarella fresca.

agenda directa

BANYOLES

Dissabte 20 de juny
Revella Popular de Sant Joan
 11h Taller de Castells (Colla Castellera de Porqueres) 13h Vermut popular (1 euro) 17h Gimcana infantil, amb Escambell i Ei Gent! 17h Estirada de Corda (amb els Amics de l'Esport Rural) 19:30h Cercavila de la Flama del Canigó amb Gegants i Cap Grosos de Banyoles i batukada a càrrec de Gàrgoles de Foc (recorregut: plaça Miquel Boix, c. Servites, c. Mercadal, c. Santa Maria, c. Nou, c. de Baix, placeta dels Estudis, plaça del Teatre, c. Escrivanies, plaça de la Font, c. de la Pia Almoïna, c. Sant Pere, c. Girona i plaça Major. 20:30h Espectacle de foc a càrrec de Gàrgoles de Foc 21:30h Sopar popular ooh Concert: The Droppers Band (dub, reggae i ritmes africans), La senyoreta descalça (electrònica, pop, reggae) i El germà negre (Folk) També hi haurà servei de barra amb preus populars.
 Més informació: <http://ves.cat/bd3f> i casalpopularbny@gmail.com
 Organitzen: Casal Popular Independentista del Pla de l'Estany i Associació Cultural del Pla de l'Estany

BARCELONA

Dimecres 20 de juny
Cineforum: 'Que no ens hipotequin la vida!'
 19h Centre Cívic El Sortidor Passi de la pel·lícula *La plataforma, el documental* i posterior debat amb Ada Colau i els realitzadors del documental. A més, Pedro Poblador, que va acampar durant un mes davant l'oficina de Bankia del Paral·lel, ens explicarà la nova acampada que acaba de començar amb altres membres de la PAH davant la seu central de Bankia a la Diagonal. Es recolliran signatures per la ILP per la dació en pagament.
 Organitza: Assembla de Barri del Poble Sec
 Més informació: <http://cineforumpo-blesec.wordpress.com/>
 Dimecres 20 de juny

VIII Mostra del Llibre Anarquista de Barcelona

Del 25 de juny a l'1 de juliol de 2012

VIII MOSTRA
 DEL LLIBRE
 ANARQUISTA
 BARCELONA 2012

Dilluns 25 18:20h Casa de la Solidaritat (Vistalegre, 15) Debat amb el Seminari d'Economia Crítica Taifa i ICEA i presentació del llibre d'Anselm Jappe *Crédito a muerte. La descomposició del capitalismo y sus críticos*, a càrrec de Luis Bredlow. **Dimarts 26** 19h Fella (Joaquín Costa, 34) Presentació del llibre *Que lo sepan ellos y no lo olvidemos nosotros*, amb l'autor Miquel Izard, i debat sobre la situació social actual. **Dimecres 27** 19h Ateneu Llibertari del Casc Antic (Fonollar, 13-15) Presentació del llibre *Després del foc*, amb les autores Mercè Alegre i Noelia Pérez **Dijous 28** 19h Casa de la Solidaritat. Presentació del llibre *Gitanas. Hablan las mujeres «roms» de Europa*, amb l'autora Claire Auzias i el traductor Josep Corominas **Divendres 29** 19h Fella. Presentació del llibre de Jan Švankmajer *Para ver, cierra los ojos*, a càrrec de l'editor i traductor Eugenio Castro (del Grupo Surrealista de Madrid) i projecció de curtmetratges de Jan Švankmajer. **Dissabte 30** 11:30h Rambla del Raval. Reflexions compartides sobre el llibre *Calibán y la bruja* de Silvia Federici. 11:30h *En un rusc d'abelles*. Taller infantil a partir del llibre *L'abella de més*, d'Andrés Pi Andreu i l'il·lustrador Kim Amate. 17h Presentació del llibre *La Facción Canibal. Historia del Vandalismo Ilustrado*, a càrrec del seu autor Servando Rocha. 19h *Els conflictes del petroli. Espoli, racisme i colonialisme*. Taula rodona amb els llibres *Delta en revuelta*, amb un dels seus editors, i *¿Quién invade a quién? Del colonialismo al II Plan África*, amb el seu autor Eduardo Romero. **Diumenge 1** Rambla del Raval 12h Presentació de la publicació *El Rapto #7*, número monogràfic sobre les experiències del 15-M, i del llibre *15-M: Obedecer bajo la forma de la rebelión. Tesis sobre la indignación y su tiempo*, amb els autors. 17h Presentació de la revista *Un amargo declinar: energía y totalitarismo ecológico (Invierno)*, a càrrec dels seus editors.

Més info: www.llibreanarquista.net

Euskal Herria i Països Catalans: la construcció de la independència des de l'esquerra

19:30h Casal 3 Voltes Rebel. Passeig Urrutia, 125. Amb la participació de Txelui Moreno, portaveu de l'esquerra *abertzale* i un portaveu de la Candidatura d'Unitat Popular
 Dimecres 20 de juny

Presentació del llibre
 'CT o la Cultura de la Transició.
 Crítica a 35 años de cultura española'
 19:30h La Ciutat Invisible. C. Riego, 35, baixos. A càrrec d'alguns dels autors del llibre: Guillem Martínez, Paul Minchinella, Pep Campabadal i Carlos Acebedo.
 +INFO: www.laciutatinvisible.coop
 Dijous 21 de juny

Xerrada: Cooperatives d'Habitatge
 19:30h Ateneu Rosa de Foc. C. Robí, 5. Xerrada sobre el dret a l'habitatge digne, l'accés a un habitatge no especulatiu i el cooperativisme. Amb Sostre Cívic, Iolanda Ciriano (Cal Cases) i Ada Colau (Plataforma d'Afectats per la Hipoteca). I després... sopar organitzat per PLAT (Projecte Local d'Aliment Transformador). Els ingredients del menú seran recollits a les botigues dels mercats que col·laboren amb nosaltres amb els excedents. Des del PLAT, creiem que és important crear un espai on se socialitzi l'aliment partint de la idea que és un dret i, a la vegada, l'aliment sigui un element socialitzador. Novena xerrada dins el cicle de Xerrades de la Primavera cooperativa del Projecte Barri Cooperatiu a Gràcia Organitza: Gràcia Cooperativa
 Més informació: www.gracia.coop

Dijous 21 de juny
Passi del documental
 'El sueño del mirlo'
 20h RAiart. C. Carders, 12, principal El documental explica la història de dos horts urbans de la ciutat de Barcelona. Després del passi, sopador dels horts urbans.
 Organitza: RAiart

Dijous 21 de juny
Presentació del llibre
 'Unitat Popular. La construcció de la CUP i l'independentisme d'esquerres'
 20h Casal Independentista de Sants C. Muntadas, 24.
 A càrrec d'Albert Botran, historiador i regidor de la CUP a Molins de Rei.
 Organitza: CUP Sants-Montjuïc

Dimarts 26 de juny
Xerrada sobre l'estat de l'educació
 18h Centre de Documentació dels Moviments Socials La Ciutat Invisible C. Riego, 37. Es parlarà dels diferents àmbits educatius, des de les escoles bressol fins a les universitats.
 Organitza: Centre de Documentació dels Moviments Socials La Ciutat Invisible

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Se cedeix terreny de 500m2 aprox. per agro-cultiu al Baix Penedès. Condicions a convenir. cmompeat@yahoo.es

Al Contrainfos de LaTele.cat necessitem alguna persona per fer de community manager. contrainfos@latele.cat

La DIRECTA busca gent que la reparteixi o que vingui a etiquetar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

S'ofereixen cursos de tantra a canvi de cursos d'imatge i multimèdia: tantra@cursosdetantra.com

S'intercanvien classes de cant per qualsevol altre bé o servei: soniaratera@gmail.com

Projecte de joguines de fusta ecològiques busca compartir el projecte: www.ecofusteria.jimdo.com

> EL TEMPS

DIJOURS 21
 Núvols
 primers amb alguna tronada local a la tarda a les comarques del Pirineu Occidental i el nord del pla de Lleida.

DIVENDRES 22
 La mateixa dinàmica que el dia anterior. En general sol però núvols d'evolució al Pirineu amb tempestes molt aïllades.

DISSABTE 23
 La falca anticiclònica agafarà més força i s'ampliarà a tot el sud d'Europa, amb calitja i molta calor.

DIUMENGE 24
 La mateixa situació però amb valors termomètrics encara més elevats. Les màximes superaran els 35 graus.

DILLUNS 25
 Més del mateix, amb nits que començaran a fer-se insuportables a la línia costanera de Catalunya i el País Valencià.

DIMARTS 26
 La xafegor nocturna ens recordarà que ja som a l'estiu. De dia el mercuri es dispararà a tot arreu, amb més força a Lleida.

BENIMACLET

Dissabte 23 de juny
Primera Revetlla Popular de Sant Joan
 A partir de les 19:30h a l'encreuament entre el carrer Baró de Sant Petrillo i el carrer Reverendo Rafael Tramoyeres (al costat del Terra)
 19:30h Actuació del cantautor Pau Alabajos
 21h Sopar Popular al carrer (Picadeta + Torrada de carn o verdures + Beguda + Cremadeta d'estiu: 10 euros)
 23h Punxa-discos al carrer (DJ Factoria)
 I moltes més sorpreses!!
 Cal confirmar l'assistència al sopar enviant un correu a centresocialterra@gmail.com o directament al Terra (c. Baró de Sant Petrillo, 9).
 Organitza: Benimaclet Viu i Centre Social Terra

EL PRAT DE LLOBREGAT

Dissabte 23 de juny
Revetlla de Sant Joan 2012: Fascinació pel foc
 A partir de les 21h a l'Anti
 Amb sopar popular al carrer i concert de Red Bruts
 Cal confirmar assistència a l'Anti o bé per correu electrònic
 Organitza: l'Anti
 Més informació: mercatnegre@hotmail.com

FRAGA

Dimecres 20 de juny
Xerrada: 'Les retallades en sanitat i les seues conseqüències'
 20h Palau Montcada
 La xerrada serà impartida per membres de la Plataforma contra la Privatització de la Sanitat a l'Aragó.
 Organitza: CNT de Fraga
 Més informació: http://bajocincaibertario.blogspot.com

GRANOLLERS

Dijous 21 de juny
Inauguració de l'exposició fotogràfica

Fogueres combatives 2012. Fem foc o fugim?

ALACANT, del 20 al 23 de juny

Dimecres 20 19h: Pregó monòleg de Rubén Padilla, traca de començament i cercavila pel barri. 22h Nit Rumbera amb Azeituniya i la Banda del Palillo i Antxo Chow **Dijous 21** 12h Plantà i baixada a la mascletà de la Foguera Itinerant. 15h Dinar diabòlic (a càrrec de la Colla de Dimonis de la Ceba) 19h Concerts: Coco Carmona (folk d'autor) + Xalar (mestissatge) + Caixa de Gel (punk-rock de la terreta) + Jam Session. Entrepans per sopar (amb alternativa vegana) **Divendres 22** 12h Plantà i baixada a la mascletà 15h Paelleta Antirepressiva (diners destinats als detinguts durant la vaga del 29) 20:30h Documental: *El Valencià a Alacant, una història amagada* 23h Electrònicab (d&b, jungle, breaks, ...): ESOC + Maxi-Bass + Sr. Poto. **Dissabte 23** 12h Plantà i baixada a la mascletà. 15h Dinar de Faixa. 17h Documental: *Festa Major Alternativa de Sants 2010: vam guanyar el parc del barri i ara l'hem guanyat per la Festa Major!* (al Casal Tio Cuc) 20h Gimcana pagana: caga't en l'article 525 del Codi Penal! 23h Sortida de la Foguera Itinerant fins a la platja a ritme de dolçaina i tabalet + CREMÀ a la platja!

Lloc: Hort Comunitari de les Carolines (c. Julio Antonio amb Jacinto Maltés) i al Casal Popular Tio Cuc (c. Sant Leandre, 6)

ca '23 fotografies en blanc i negre'
 19h Anònims, Menjars i Pensars
 C. Ricomà, 57.
 Treball d'Irina Llopart sobre lactància materna
 Organitza: Anònims, Menjars i Pensars

LLEIDA

Dijous 21 de juny
Xerrada 'Què podem fer davant la crisi? Una proposta per la unitat obrera'
 19h Sala d'Actes Biblioteca Pública Rambla d'Aragó, 10.
 Organitza: Grup Promotor pels Comitès d'Unitat Obrera a Ponent (CUOS-PONENT)
 Més informació: www.unidad-obrera.org

PATERNA

Dissabte 23 de juny
Trobada sobre cooperativisme
 12:45h Granja Júlia
 Oberta a qualsevol companya de moviments socials, plataformes d'aturades, etc. que estiga participant de cooperatives, vulga participar d'alguna, o vulga ajudar a muntar-ne una.
 15h Dinar solidari: paella de verdures i/o de pollastre i conill. Els beneficis aniran, al 50%, pel COIP i per la Granja Júlia. Tot seguit, s'assistirà conjuntament a la mani de la Diada Internacional per l'Alliberament LGTB.
 Es prega enviar confirmació d'assistència i preferències del dinar al mail: horta@indicatcos.cat
 Organitza: Coordinadora Obrera Sindical -COS

SANT CUGAT

Divendres 22 de juny
Presentació del llibre 'La guerra just acaba de començar'
 Llibre de Miquel López Crespí, a càrrec de Tigre de paper edicions, projecte cultural de creació de pensament crític.
 Organitza: Endavant (OSAN) Sant Cugat
 Més informació: www.laguitza.cat

Dissabte 23 de juny
Revetlla de Sant Joan
 A partir de les 20h Casal Popular La Guitza
 Celebrem la diada nacional dels Països Catalans al Casal. Actuació de dansa amb el Cos de Dansa de l'Esbart Sant Cugat. Tot seguit, sopar popular a la fresca i música i festa amb PD's.
 Organitzen: Assemblea de Joves, Candidatura d'Unitat Popular, Endavant (OSAN), Casal Popular la Guitza.

SANTA EULÀLIA DE RONÇANA

Dissabte 23 de juny
Revetlla de Sant Joan a l'Arrencada!
 21:30h Sant Simple
 Camí de la Serra Granada s/n
 21:30h Sopar popular (cal comprar els tiquets anticipats) 23h Concert amb Jaume Arnella, romancer de Santa Eulàlia 00:30h Kòdul I a continuació...
 Dj. Isangi
 Organitza: Casal Popular l'Arrencada

TERRASSA

Dijous 21 de juny
Primera trobada de persones moles amb la vulneració dels drets socials
 19h Amics de les Arts i Joventuts Musicals
 C. St. Pere 46, primer pis.
 Per poder denunciar els atacs que rebem dia a dia i poder aturar-los, un grup de persones ens trobarem per parlar sobre què podem fer.
 Organitza: Amics de les Arts i Joventuts Musicals

Presentació del llibre 'CT o la Cultura de la Transició'

BARCELONA, dimecres 20 de juny

La Ciutat Invisible ens presenta aquest conjunt de textos punyents que posen a la picota 35 anys de cultura espanyola. Què és la CT o cultura de la transició? És aquella que emana dels pactes socials de la transició, una cultura segregada per l'Estat, que ostenta el monopoli legítim -com en altres àmbits- de definir què és la cultura, en tant que expressió desproblematitzadora: una cultura tutelada i que tutela.

19:30h La Ciutat Invisible. C. Riego, 35.

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

REUS

Dimecres 20 de juny
Concentració a favor de l'ensenyament públic de qualitat

19h Plaça Mercadal

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Pep Musté MILITANT INDEPENDENTISTA DETINGUT EL 1992 EN EL MARC DE L'OPERACIÓ GARZÓN'

“Terra Lliure ens ha ensenyat a no claudicar davant de cap situació”

Entre el 29 de juny i el 14 de juliol de 1992, 45 persones vinculades a l'independentisme català van ser detingudes per la seva presumpta pertinença a Terra Lliure. L'acció policial, batejada amb el nom d'“operació Garzón” perquè va ser dirigida per l'aleshores titular del jutjat central d'instrucció número 5 Baltasar Garzón, va suposar un cop per a la continuïtat de l'organització armada. Un dels primers detinguts va ser Pep Musté, empresonat entre 1992 i 1996, conegut per haver fundat l'MDT a Osona i el Casal Independentista Manuel Viusà a Vic. Musté, actualment militant de la CUP de Montseny, reviu, amb els companys Carles Sastre, Carles Benítez i Joan Rocamora, aquell episodi i l'activitat armada a ‘Terra Lliure, punt de partida. Una biografia autoritzada (1979-1995)’, d'Edicions del 1979.

Àlex Romaguera
indirecta@setmanaridirecta.info

Com recordes la ràtzia del 92? El context era d'una gran ofensiva espanyolista davant la celebració dels Jocs Olímpics de Barcelona. Des de Terra Lliure, estudiàvem respondre-hi per visibilitzar la dissidència i la lluita independentista. Sabíem els riscos que hi havia, tal com es va comprovar amb les detencions d'aquell estiu. No només van agafar gent de l'organització armada; també persones del Moviment de Defensa de la Terra (MDT), exactivistes de Terra Lliure i fins i tot algun militant que aleshores pertanyia a ERC o a Alternativa Verda. Van intentar acabar amb l'independentisme combatu i evitar que passés res durant els jocs.

Quines conseqüències va tenir aquella operació?

Va trencar amb un model de lluita que ja es veia amenaçat pels esdeveniments ocorreguts a Europa a la fi dels anys 80. Va caure el Mur de Berlín, es va produir l'atemptat d'Hipercor, amb el qual l'Estat va aprofundir la criminalització de la lluita armada als Països Catalans, i altres situacions que van colpejar l'independentisme combatiu. Sense oblidar el paper d'ERC, que va aprofitar el context per arrossegar determinats sectors cap a posicions reformistes.

ROBERT BONET

Amb tot, què n'ha quedat?

Una forta cultura antirepressiva i que l'independentisme s'enquadri en molts àmbits. Si aleshores no hi havia capacitat per incidir amb garanties en la lluita institucional, la lingüística, l'ambiental o l'antirepressiva, ara molta gent s'hi aixopluga. Terra Lliure també ens ha ensenyat a no claudicar davant de cap situació, tant al carrer com als ajuntaments, on la CUP avui dona la cara i trasllada la veu dels sectors populars.

Han canviat els esquemes de la lluita?

Sense l'activisme d'aleshores no és possible entendre el moviment actual. I això ho hem de mantenir. Però, a més de l'acció, la gent demana ser capaç d'intervenir en la gestió municipal, cosa que beneficia l'independentisme en el seu conjunt. Abans, tot passava per l'acció-resposta; ara, hi sumem la construcció d'alternatives.

Enfortir la memòria, com heu pretès a ‘Terra Lliure, punt de partida’, és necessari per saber d'on venim?

Tothom busca els seus referents i l'independentisme combatiu els troba en Terra Lliure i altres processos que tenen una estreta relació amb el present. Amb el llibre, volem reivindicar-ho oferint una mirada pròpia, diferent dels assaigs anteriors, que tenen una òptica acadèmica o periodística. Mostrem una dimensió humana del que va representar perquè se sàpi-

ga que alguna gent hi va deixar la vida. A l'independentisme, com a d'altres moviments, li cal èpica i referents per continuar avançant.

Què aporta el llibre que no sabéssim ja?

Segurament, l'existència d'Època. Nosaltres ens vam presentar com a part de l'esquerra independentista amb voluntat d'assolir la llibertat i el socialisme mitjançant un procés revolucionari. En canvi, s'ignora l'origen d'Època, qui en formava part i quin discurs aportava exactament. Això ho expliquem al llibre.

Què va determinar que l'activitat no continués?

La repressió hi té molt a veure, però també el context polític a Europa i la divisió de l'MDT l'any 1986. L'escissió va provocar que Terra Lliure es dividís en la tercera i la quarta assemblea, formada per gent aplegada a la Catalunya Nord que ja no actuava. Quan van fer la roda de premsa amb Àngel Colom, es van presentar com la direcció per anunciar que es dissolien, tot i que només es tractava d'una sortida personal que, de retruc, va fer el joc a l'Estat perquè continués la seva dinàmica repressiva. Això ens va obligar a deixar-ho córrer.

El trencament generacional va ser molt important?

Al cap de poc, van néixer la Plataforma per la Unitat d'Acció (PUA) i l'Assemblea d'Unitat Popular (AUP). I sí, una generació molt activa va quedar tocada, però, avui, la majoria d'aquesta gent es troba a la

CUP o en d'altres moviments populars. Per tant, malgrat la repressió, la lluita ha continuat. I això té un gran valor pedagògic.

El fet que, el 2004, el Tribunal d'Estrasburg condemnés l'Estat espanyol per no investigar les tortures del 92 també és una fita de gran valor històric?

Sens dubte; sobretot coneixent les dificultats per les quals passàvem. Els bascos han engegat iniciatives similars i sempre han estat menyspignuts. Però, durant el marcrocjúdic de l'operació Garzón, a la jutgessa forense se li va escapar un comentari que contradeïa els informes presentats per la policia i la Guàrdia Civil. Això i, sobretot, la lluita del nostre advocat, en Sebastià Salellas, per arribar fins al fons va permetre la sentència d'Estrasburg, perquè aleshores els expresos no teníem gaire suport, ja que els Comitès de Solidaritat no funcionaven. Així doncs, és una aportació de l'independentisme per a la memòria antirepressiva.

Quina lliçó n'hauria de quedar, de Terra Lliure?

Malgrat les seves circumstàncies, és el referent de l'esquerra independentista actual. No sols perquè actuava contra les diferents formes d'espanyolisme, sinó perquè també ho feia contra les nuclears, el capitalisme i altres agressions que, des de la CUP i les plataformes creades arreu del territori, avui es combaten de manera diferent. Aquest és el seu llegat.

. LA COLUMNA

Perquè ‘El Huffington’ no paga

June Fernandez
opinio@setmanaridirecta.info

Les periodistes autònomes ens hem acostumat ja a que qualsevol ens ofereixi treballar gratis. Sovint t'intenten convèncer amb allò de: “Però pensa la projecció que tindràs”. Jo no estic per la labor, no perquè no treballi gratis (que ho faig contínuament), sinó perquè em sembla una manca de respecte que el Cebrían de torn pretengui expandir el seu imperi a costa meua, i que encara li hagi de donar les gràcies per comptar amb mi.

Només concebo dues excepcions: projectes socials amb els que m'identifico, i que es basen en la militància, en els que ningú fa negoci, o projectes dels que tira amb esforç algú a qui m'uneix una certa amistat i que sé que, així que em pugui pagar, ho farà, o, si no em pot pagar amb diners, buscarà la manera de recompensar-me. Tot i així, és obvi que no em puc comprometre a gran cosa, doncs he de prioritzar la meua pròpia feina i conciliar militàncies vàries.

Les periodistes autònomes ja ens hem acostumat a que qualsevol ens ofereixi treballar gratis

La directora de *El Huffington Post*, Montserrat Domínguez, no només no paga ni fa sentir estimada la gent a la que vol fixar, sinó que va afirmar que bloquejar no és una feina. Tindria sentit si estigués trucant a funcionaris que escriuen per afició blogs sobre tennis o sobre Michael Jackson. Però Domínguez no vol aficionats, sinó periodistes que vivim d'escriure, que fa anys que mantenim blogs en els que oferim textos atractius sobre temes en els que estem especialitzades, i que tenim un públic que arrossega al seu mitjà. És com si la Cadena Ser volgués periodistes especialitzades que fessin peces radiofòniques gratis amb la lògica que hi ha gent que munta els seus programes en ràdios lliures per amor a l'art.

Em sembla malament que un mitjà com Prisa no pagui, però que presumeixin del model de negoci tan genial que han creat, em sembla una presa de pèl.